5/7/02

# సృష్టి – సృష్టికర్త (II)

శ్రీమాత ప్రవచనములు


## అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2002

# సృష్టి – సృష్టికర్త (II)

శ్రీమాత ప్రవచనములు

5/7/02

# విశ్వం విశ్వేశ్వరుని అభివ్యక్తి

*ఈ ప్రపంచంయొక్క బాహ్యారూపాన్ని చూసి నువ్వు మోసపోయేవు జాగ్రత్త! ఇక్కడ బ్రహ్మాండమైన శక్తి పనిచేస్తోంది. ఇందలి వస్తువులు, సమస్తమైన సన్నివేశములు పరమ సత్యమును, ప్రేమానందములను నెరవేరుటకు సాధనములు. ఈ విషయాన్ని నువ్వుకూడ గుర్తించాలి. ఈ మహాకార్యంలో నీ పాత్రను వహించాలి. ఈ దృష్టితోనే నువ్వీ ప్రపంచాన్ని చూడాలి. ఏ ఒక్క ఘటననీ తేలిగ్గా తీసిపారేయకూడదు. ఈసడింపు పనికి రాదు.*

— సంపాదకుడు

భౌతికస్థితిలో అందంగాను, మానసికస్థితిలో జ్ఞానంగాను, ప్రాణాధార (vital) స్థితిలో జీవశక్తిగాను చైత్య (psychic) స్థితిలో ప్రేమగాను దివ్యత్వం ప్రకటితమౌతూ ఉంటుంది. మనం మరింత ఎదిగి పరిణతితో ఆలోచిస్తే ఈ నాలుగుస్థితులు పరస్పరం ఒకే ఒక దివ్య చైతన్యంగా సమ్మిళితమై ప్రేమమయం, జ్ఞానమయం, శక్తిమయం, సౌందర్యమయం, సర్వవ్యాపకమై భాసిస్తోందని అర్థమౌతుంది. ఈ విశ్వలీల కొనసాగుటకై ఒకే ఒక దివ్యచైతన్యం ఇన్ని విధాలుగా విభజింపబడి ప్రకటితమౌతోందని మనం తెలుసుకుంటాము.

*

**సత్యము లోతైన దృష్టికి గోచరము**

బాహ్యంగా కనిపించే స్థూలదృష్టిని పక్కకు పెట్టి లోతుగా ఆలోచిస్తే, సత్యము, నిత్యము అయిన భగవంతుని దివ్యశక్తిని వెల్లడించడానికే అన్ని సంఘటనలు, పరిస్థితులు ఏర్పడుతూ ఉంటాయనేది పరమసత్యము.

అందుచేత కనిపించే భౌతికప్రపంచంలోని ప్రతి వస్తువులోను, జీవరాసిలోను "నేను ఉన్నాను" అనే మనోహరమధుర భావనను మనం ఎలుగెత్తి చాటాలి. ప్రకటితం చేయాలి. చూస్తున్న ప్రతివస్తువులోను ప్రతి ఒక్కరిలోను "నేనే ఉన్నాను" అనే మధుర

భావన హృదిలో చోటుచేసుకున్నప్పుడు, ఒక సుందర ఆనంద మయ జగత్తును ఆవిష్కరించిన వారమవుతాము.

*

**అణువణువులోను దైవసాన్నిధ్యము**

ప్రతి అణువులోను, ప్రతిజీవిలోను, సోదర మానవాళిలోను భగవంతుడు నిండి నిబిడీకృతుడై ఉన్నాడు అనే సర్వాత్మభావం వెల్లివిరిసినప్పుడే అజ్ఞానాంధకారం పటాపంచలై మహోన్నత సమతాభావాల ఉషోదయం జగత్తంతా విస్తరించి భేదాల బాధలను తొలగించి, భువిలో దివ్యసామ్రాజ్యస్థాపనకు ద్వారాలు తెరుస్తుంది. అన్నింటిలో భగవంతుడు అంతర్యామిగా ఉన్నాడు – అనే భావన వెల్లివిరిసినప్పుడు మనం కోరుకున్న గొప్ప మార్పు ఆవిష్కరించబడుతుంది.

*

*ప్రశ్న: అంతటా నిండివున్న దివ్యత్వము, చెత్తకుండీలో కూడా ఉన్నదా?*

జవాబు: జగత్తంతా బ్రహ్మముయొక్క వ్యక్తీకరణమే. సర్వం బ్రహ్మమయమే. ఈ జగత్తులోనికి ప్రవేశపెట్టబడిన ప్రతిజీవి జగత్పిత అయిన భగవంతునినుండి ఆవిర్భవించిన కుసుమమే. మొదట్లో విస్మరించినా, కాలక్రమంలో దివ్యచైతన్యం వైపు మెల్ల మెల్లగా అడుగులు వేసుకుంటూ పయనం సాగిస్తుంది.

*

ఈ సృష్టి భగవంతునినుండి, భగవంతునిచేత రూపుదిద్దుకొన్నది; అణువణువునా ఆయన వ్యాపించి ఉండటమేకాక, "సర్వం తానే అయి ఉన్నాడు" అనే పరమసత్యాన్ని ఒక్క క్షణంకూడా మనం మరువరాదు. ఆయన సృష్టించిన వస్తురూపాలలో, వైఖరిలో భేదాలు ఉండవచ్చు. కానీ అంతటా ఆయనే ప్రకాశిస్తున్నాడు అనే పరమ సత్యాన్ని మనం విస్మరిస్తే, సర్వాన్ని విస్మరించినట్లు కాగలదు.

*

జగత్తులో ఆవిర్భవిస్తున్నది దైవమేకాని అన్యము కాదని సర్వ మానవాళి తెలుసుకొను గాక.

అనువాదం: చదలవాడ వెంకటశేషయ్య

# సృష్టి – సృష్టికర్త ఒకటే! వేరు కాదు

*ఈ ప్రపంచంలోని దుఃఖాన్ని చూస్తూ ఉంటే భగవంతుడు ఎందుకిలా చేసాడు? అతనొక రాక్షసుడేమో అనిపిస్తుంది. కాని నిజానికి భగవంతునికి, అతని సృష్టికి భేదం లేదు. తనను తానే మరుగుపరచుకొని గుడ్డివాడల్లే అయినాడు. నువ్వు నీ కళ్లకు గంతలు కట్టుకుంటె ఏమి కనపడదు కదా! దేవుడు కూడ కావాలని ఈ అజ్ఞానావతారాన్నెత్తాడు. క్రమవికాసము చెంది తిరిగి తన పూర్ణరూపాన్ని పొందుతాడు. అదే నీ ప్రస్తుత స్వరూపము.*
– సంపాదకుడు

మొదట శిల్పి. ఆ తర్వాత శిల్పము. శిల్పి లేకుంటే శిల్పము లేదు. శిల్పము లేకపోతే శిల్పికి గుర్తింపు రాదు. శిల్పి – శిల్పము, సృష్టి – సృష్టికర్తల మధ్య ఆత్మీయత, అనుబంధము ఉన్నవి.

*భగవంతుడు ఒక రాక్షసుడా?*

భగవంతుడు సర్వశక్తిసంపన్నుడు. అనుకొన్నది చేసితీరే చండశాసనుడు. ఆయన మాటకు తిరుగు లేదు. ఆయనొక బ్రహ్మ రాక్షసుడన మాట! ప్రపంచాన్ని తన ఇష్టం వచ్చినట్లు సృష్టిస్తూ, సమస్యలు కల్పించి, ప్రాణులు బాధపడుతుంటే ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా చిరునవ్వులు చిందించే ఆయనను రాక్షసుడనక ఏమంటాము! ఇది నా అయిదుసంవత్సరాల వయస్సులో భగవంతుణ్ణి గురించి కలిగిన భావన. ప్రతివ్యక్తీ తానున్న స్థాయినిబట్టి ఆలోచిస్తుంటాడు. ఆధ్యాత్మికంగా కొంత స్థాయికి ఎదిగాక, అవగాహన ఏర్పడ్డ వెనుక మరోవిధంగా ఉంటుంది ఆలోచన. తొలుత మనకు సంకుచితమైన ఆలోచనలే వస్తాయి. ఎదగని దశ అది.

భగవంతుడికి కూడా తన లక్షణాలే ఉంటాయని ఊహిస్తాడు మానవుడు. ఆయన కూడా మానవుడే, మానవుడిలాంటి వాడే అనుకొంటాడు. అయితే ఆయన ఆల్ పవర్‌ఫుల్, సూపర్ పవర్‌ఫుల్ అని భావిస్తాడు.

భగవంతుడీ భూప్రపంచాన్ని సృష్టించాడు. తాననుకొన్నది ఆచరణలో పెట్టాడనుకొందాము. అజ్ఞానము, జడత్వము, దుష్ట సంకల్పము, వ్యాధి, బాధలు, విచారము కల్పించాడు. వీటన్నిటి తోబాటు బాధలు భరించలేక బావురుమనే మానవుల్ని కూడా సృష్టించాడనుకొందాము. బాధ భరించలేక ఆ జనావళి ఆహా! ఆనందానికి దూరమవుతున్నాము. ఏ కొద్ది నిమిషాలో మాత్రమే ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నాము. మిగిలిన రోజంతా సుఖము దుఃఖ మూకాని అయోమయావస్థలో, జీవచ్ఛవంలా గడుపుతున్నాము అని వాపోతుంటారు.

ఇదండీ ఆయనగారి సృష్టి! నరకమంటే ఇంతకంటే వేరేం కావాలి? ఇంతటి శక్తిసంపన్నుడు – కష్టాలూ, కన్నీళ్ళూ తప్ప వేరొకటి సృష్టించటల్లేదంటే ఆయన్ని రాక్షసుడనికాక భగవం తుడని ఎలా అనగలం? ఎనటోల్ ఫ్రాన్స్‌గారితో ఏకీభవించి, మనం కూడా ఆయన్ని (భగవంతుణ్ణి) క్రూరాతిక్రూరుడని, భయం కరాతి భయంకరుడని ఆడిపోసుకుందామా?

**సృష్టి, సృష్టికర్త వేరు కాదు**

భగవంతుడు ఇలా పరమ దుర్మార్గుడు, క్రూరుడు, దుందుభి అనే భావన ఏర్పడ టానికి కారణం – భగవంతుడూ, ఆయన కల్పించిన సృష్టి రెండు వేరువేరని భావించడమే! భగవంతునికీ, జగత్తుకూ భేదం లేదని గ్రహిస్తే మన అనుభూతి మరోవిధంగా ఉంటుంది. మన బాధే భగవంతుని బాధ అవుతుంది. మనకు తెలియనిది ఆయనకూ తెలియనిదే అవుతుంది. ఈ సృష్టి ద్వారా, ఈ జీవుల ద్వారానే ఆయన తనను తాను దర్శించగలుగుతాడు. మెల్లమెల్లగా తనతో తాను మమేకం చెందుతాడు. తనను తాను అనుభూతికి తెచ్చుకొంటాడు. అర్థం చేసుకొంటాడు. తనను తాను అభివ్యక్తపరచుకొంటాడు. ప్రపంచమంతా ఆయన నియంతగా, నియమనిబంధనా రహితంగా, కసిగా, కక్షగా, ఆలోచనారహి

తంగా చేసిన ఏర్పాటు కాదనీ, అది ఒక అభివృద్ధి ప్రణాళిక అనీ అర్థమవుతుంది. అవగాహనకు వస్తుంది[1] .

అందరిలో తానుగా, తనలో అందరుగా, సమిష్టి సాధన సాగించిన నాడు, బృందజీవనము సాగించిననాడు, మనకు ఆత్మ జ్ఞానము లభిస్తుంది. ఆత్మదర్శనము కలుగుతుంది. విజ్ఞానభావ నకు చేరువవుతాము. దానినుండి దూరం కాకుండా ఉంటాము. తొలిసంకల్పంతో, తొలివెలుగుతో ఏకీభవిస్తాము, ఏకమవుతాము.

అప్పుడు సమస్య సమస్యగా ఉండదు. పరమపరుషునికి మనకు పునస్సంధాన మేర్పడి జీవితము ఆనందప్లావితమవుతుంది.

అనువాదం: దయానిధి

## అఖండకాలంలో అనంత వైభవం

*నీ అనంత వైభవాన్ని ఎవరు వర్ణించగలరు? నీ అద్భుతాలను ప్రదర్శించేందుకు ఈ విశాల విశ్వం కూడ సరిపోదు.... ఈ ప్రపంచం పరివర్తనాశీలమైనది. నిరంతర పరిణామము దాని లక్షణము. నువ్వు కూడ అందులోని భాగానివే కనుక నువ్వు*

---

[1] ఒక మహాపండితుడు నడివేసవిలో ప్రయాణం చేస్తున్నాడు. ఓ పెద్ద మర్రి చెట్టు నీడన విశ్రమించాడు. "దేవుడు అంతగా తెలివికలవాడు కాడు! లేకుంటే ఇంత పెద్ద మర్రిచెట్టుకు అంత చిన్నకాయలు పెట్టటమేమిటి?" అనుకొంటూ నిద్రకు ఉపక్రమించాడు. గాలి బాగా వీచింది. కొంతసేపటికి మెలకువవచ్చింది. తన చుట్టూ, తన మీద కూడా కుప్పలు తెప్పలుగా మర్రికాయలు పడివుండటము గమనించాడు. "ఓరి నాయనో! భగవంతుడు ఈ చెట్లకు నేననుకొన్నట్లే పెద్దకాయలు పెట్టివుంటే నేనీపాటికి పచ్చడి పచ్చడయిపోయి ఉండేవాడినే!" అని వాపోయాడు. భగవంతుడు ఆలో చించే ఈ పెద్దచెట్టుకు చిన్నకాయలు పెట్టాడు అని అర్థం చేసుకొన్నాడు. భగవంతుడు చాలా ఆలోచనాపరుడు. అయన చేసే ప్రతిపనికీ అర్థము, పరమార్థమూ ఉంటాయనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు. తన తెలివితక్కువతనా నికి సిగ్గుపడ్డాడు కూడా! — అనువాదకుడు

*నీ చుట్టూ గిరిగీసుకొని కూర్చోకూడదు. నీ లక్ష్మణరేఖను దాటి బయటపడి విశాల విశ్వంలోకి ప్రవేశించాలి.* — సంపాదకుడు

మహాప్రభో,

నీ అపారమైన నీ అనుగ్రహమును, ఘనకీర్తిని వెయ్యినోళ్ళు శ్లాఘించగలవా? నీ పరిపూర్ణ చైతన్యమును, ప్రేమభరిత నిరతిశయ ఆనందమును మాటలతో కీర్తించగలమా?

నీ అనిర్వచనీయమైన శాంతిని, గంభీర మౌనమును, సర్వశక్తి సమన్విత సత్యమును ఎట్లు స్తుతించగలము, గానము చేయగలము?

ఈ సమస్తప్రపంచము, నీ దివ్యత్వమును, నీ మహిమలను ప్రదర్శించుటకు చాలదు. కాని అనంత కాలంలో ఆ పనిని ఇంకా ఎక్కువగాను, ఇంకా సమర్థవంతంగాను చేయటానికి నిరంతరం ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నది.

సమస్తవ్యక్తప్రపంచము నిరంతరం మారుతూనే ఉంది. ఏ క్షణంలోనూ అది పూర్వంవలె ఉండదు. పరస్పర సామరస్యం సంపూర్ణంగా అభివ్యక్తమవుతూనే ఉంది. కాబట్టి ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ కూడా ఇంతకు ముందు ఉన్నట్లుగా లేదని అర్థమౌతోంది. చూడటానికి భేదం కనిపించకపోయినా అన్నీ ఎల్లప్పుడూ పురోగతి చెందుతూనే ఉన్నవి. సమభావన ఇంకా ఎక్కువగా సమత్వం సంతరించుకొంటున్నది. సత్యం అభివ్యక్తమౌతూ ఇంకా ఎక్కువ సత్యంగా మారుతోంది. అయితే అది గుర్తించటానికి సమస్తమును ఒకేసారి పరిశీలించి చూడాలి. కాని మానవుడు సమస్తమానవ లోకమును ఏకధాటిని అవలోకించ లేకపోతున్నాడు. అతడు చూడగలుగుచున్నది తన సంకుచిత వ్యక్తిగతప్రపంచం మాత్రమే. మరి అటువంటప్పుడు మనిషికి సరైన అవగాహన ఎలా కలుగుతుంది?

మొత్తానికి ప్రపంచం ముందుకే సాగిపోతోంది. పైనుంచి ఒత్తిడి ఎక్కువ అవుతున్నకొద్దీ మనిషి చైతన్యవంతుడవుతాడు. ఒక్క మనిషే కాదు. సృష్టియందెల్లడలా అది ప్రతిబింబిస్తుంది.

అభివ్యక్తి సచేతనమవుతుంది. అప్పుడు సత్యాన్ని పైనుంచి ఇంకా ఎక్కువగా గ్రహించడం, ఇంకా ఎక్కువగా అభివ్యక్తపరచడం జరుగుతాయి.

అనువాదం: డా|| కోట వేంకటేశ్వరరావు

## ఈశ్వరుడెవరు?

ఈశ్వరుడు పరిపూర్ణ చైతన్యము, సర్వాంతర్యామి
పరిపూర్ణ చైతన్యమే సర్వాంతర్యామి.
ఈశ్వరుడే సర్వాంతర్యామి.
ఈశ్వరుడెవరు? పరిపూర్ణ చైతన్యము.
ఈశ్వరుడే పరిపూర్ణ చైతన్యము, సర్వాంతర్యామి.

*

ఈశ్వరచైతన్యం కాక వేరే చైతన్యం లేదు.
ఈశ్వరేచ్ఛ కాక వేరే ఇచ్ఛ లేదు.
ఈశ్వరజీవనం కాక వేరే జీవనం లేదు.
ఈశ్వరరూపం కాక వేరే రూపం లేదు. అది ఒక్కటే. అదే సర్వమూ (సమస్త విశ్వమూ).

*

ఈ ప్రపంచంలో జరిగే చేష్టలన్నీ ప్రత్యక్షంగా ప్రకృతికతీతమైన ఈశ్వరేచ్ఛకు లోబడే జరుగుతాయి. కాని చాలామందికి అది తెలియదు.

*

అభివ్యక్తిలో అవరోధాలన్నింటిని అధిగమించటం జరుగుతుంది. ఎందుకనగా అభివ్యక్తి అనగా అవరోధాలను అతిక్రమించుటయే.

*

విశ్వంలోని అద్భుతాలకు అంతమే లేదు. మన అల్పాహంత పరిధులను దాటగలిగితే ఈ అద్భుతాలు వాటంతటఅవే మనకు గోచరిస్తాయి.

హృదయాంతరనాదం వినగలిగేవాడికి యావత్ప్రపంచమూ బ్రహ్మ బోధ చేస్తుంది.

అనువాదం: డా॥ కోట .వేంకటేశ్వర రావు

# భౌతికంలో దైవసాక్షాత్కారం

*తపోధ్యాన నిరతుడైన యోగి దర్శనానుభూతులను పొందు తాడు. ఉన్నతలోకాలను దర్శిస్తాడు. కాని కళ్లు తెరవంగానే అంతా మామూలుగానే ఉంటుంది. భౌతికప్రపంచం ఇంకా మారలేదు. సాధన మరో స్థాయికి జేరినప్పుడు అది కూడ జరుగుతుంది. మన చుట్టూ ఉన్న వస్తువులు, గాలికూడ మారిపోతాయి. భౌమత్వం పోయి దివ్యత్వం రాణిస్తుంది.* — సంపాదకుడు

**భౌతికస్థాయిలో సాక్షాత్కారము**

మొన్న రాత్రి నాకొక అనుభూతి కలిగింది. ఒక వ్యక్తి (అతని పేరు నేను చెప్పను) నాతో ఇలా అన్నాడు. "నేను పూర్తిగా దైహికచైతన్యంలో కూరుకుపోయి ఉన్నాను. దైవం నాకు ఎక్కడో ఆకాశంలో దూరమైపోయాడు". ఈ విధంగా అతను చెప్తూంటే ఆ క్షణంలోనే గదంతా దైవత్వం ఆవరించినట్లయిపోయింది. "లేదు బాబూ! అక్కడెక్కడో కాదు. ఇక్కడే మన దగ్గరే ఉన్నాడు" అన్నాను. అంతటితో వాతావరణమంతా దైవంతో నిండిపోయినట్లే అనిపించింది. ప్రతిదీ ఆ దివ్యస్పర్శను పొందుతూ (శ్రీమాత తన దేహాన్నంతా స్పృశిస్తూ) అంతా ఆ దివ్యత్వాన్ని అనుభవిస్తున్నట్లయింది. అక్కడున్న ఆ విశిష్ట పదార్థం మిరుమిట్లుకొలుపుతున్న కాంతిపుంజము, ఒక అద్భుతమైన ప్రశాంతత (శ్రీమాత ఒక గంభీరతను సూచిస్తూ) అది ఒక శక్తి, ఒక మధురాతి మధుర భావన; అది పాషాణాన్నైనా కరిగించగలదనే నమ్మకం ప్రతి వారికీ కలుగుతుంది.

అది కరిగిపోకుండా అలాగే ఉండిపోయింది.

**శరీరంలో పరంజ్యోతి**

ఆ రాత్రంతా ఉండిపోయింది. ఇప్పుడు కూడా అవి రెండూ అలానే ఉన్నాయి. కొంత అనాలోచితమై, సామాన్యచైతన్యమే అయినా, కాస్త నిదానించి ఏకాగ్రతగా దృష్టి నిలిపిచూస్తే అది అక్కడే ఉన్నట్లు తెలిసింది. అది జ్ఞానేంద్రియానుభవమే. పదార్థం ఎంత ప్రత్యక్షమో అంత ప్రత్యక్షంగా ఉంది ఆ దైవసంస్పర్శ. దానిముందర మనం ఎండిపోయిన వరుగల్లే ఉన్నట్లనిపించింది. అలా ఎండి, ముడుచుకుని ఉండటంవల్లనే ఆ దివ్యసంస్పర్శను పొందలేకపోతున్నాము. అందువల్లనే నీకు తెలియడంలేదుగానీ అంతటా దైవం పరివ్యాప్తమై ఉన్నాడు. అంతా ఆ తత్పదార్థం తప్ప మరేమీ లేదు. మనం శ్వాసించేది ఆ పరతత్వాన్నే. మనం తిరుగాడుతున్నది పరదైవతంలోనే. మనమే కాక సమస్తమైన జగత్తూ ఆ పరమాత్మలోనే ఉంది. నేను ఆలోచిస్తున్నది మన అశక్తతగురించే. ఏం చేస్తే ఈ జడత్వము నిస్సారత పోయి భగవంతుని ఉనికిని తెలుసుకోగల్గుతామో? అది చేయగలిగితే అమోఘంగా ఉంటుంది కదా!

**పైకి పోనవసరం లేదు**

ఆయనతో సంభాషిస్తుంటే అనేక విషయాలు చెప్పారు. నేను ఇలా అడిగాను. "అంతటా నీవే నిండి ఉన్నప్పుడు జనం నిన్ను వెతుక్కుంటూ ఎక్కడెక్కడికో వెడతారెందుకూ?" అలౌకిక దరహాసంతో ఆయన ఇలా అన్నారు. "నేనెక్కడో దూరంగా, వారి చైతన్యానికి అందనట్లుగా ఉండటమే వారిక్కావాలి. అందువల్ల అలా ఊహించుకొని వెతుక్కుంటారు". ఆయన ఇన్ని మాటలతో వివరించలేదు కానీ నాకు అర్థమైంది అది. "అంతటా నిండి ఉన్నదేదో నీలో కూడా ఉంది" అని చాలామంది నిర్ధారించారు. నీలోనే ఉన్న దాన్ని వెతుక్కుంటూ ఎక్కడికో వెళ్ళటమెందుకు? అని అడిగే వారూ లేకపోలేదు.

**ఆయన సర్వవ్యాపి.**

ఆయన అంతాటా నిండివున్న భావన నీకుంటుంది. అంతటా భగవంతుడే. ఆయన కానిది ఏదీ లేదు. మనం శుష్కించిపోవడంవల్ల మనకి అది తెలియడం లేదు. అది అర్థమయ్యేటట్లు ఎట్లా విడమరచి

చెప్పాలో నాకు తెలియటల్లేదు. మనం ఎంతో కష్టపడి ఆయన నుండి విడిపోయాము. అయితే అది చైతన్యానికి సంబంధించినంత మాత్రమే. వాస్తవానికి కాదు. అంతటా ఆయన నిండి ఉన్నప్పుడు విడదీసుకోవడం ఎలా? మనకి తెలిసినది, మనం చూసేది అంతా ఆయనే. ఇందుగలడందులేడని సందేహము వలదు. స్పృశించేదంతా తత్పర్థామే. ఆ సర్వాంతర్యామిలో మనం మునిగి తేలుతున్నాము. కాబట్టి దానిలోనే ఇటూ అటూ సంచరించవచ్చు. విడిపోయామనుకునేది ఈ మాయదారి మనస్సే. (శ్రీమాత నుదుటిని చూపిస్తారు)

స్వేచ్ఛానువాదం: అ. ప్రభావతి, అ. వెంకటరామశాస్త్రి

# సృష్టిలోని వికృతాలకి కారణం, నివారణోపాయం

*అఖండచైతన్యం ఖండమైంది. మహాభూతప్రకృతి అణువణువులుగా చీలిపోయింది. మూలమునుండి వేరైంది. ఎందుకని? అలా జరగని యెడల వ్యక్తిత్వ మేర్పడదు. మనిషంటూ ఉండడు. స్పష్టమైన ఆకారములేని గంజిలాంటి పదార్థమే ఉంటుంది. ఏ విధమైన పురోగమనానికి ఆస్కారముండదు. ఒక కేంద్ర వ్యక్తిత్వ[2] మేర్పడినప్పుడే గదా తిరిగి మూలరూపాన్ని పొందే కార్యక్రమము మొదలవుతుంది.* – సంపాదకుడు

*భౌతికప్రపంచంలో ప్రకటింపబడిన ప్రతిదానికి మూలం పరమసత్యమైనప్పుడు, అది ప్రకటింపబడే సమయంలో*

---

[2] That wakes kinetic in earth's dullard slime
And carves a personality out of mud,
(*Savitri*, p. 33)

*దానిని వికృతపరచేది ఏది? అసలీ వికృతరూపాలు ఎందు కున్నాయి?*

**మూలంనుండి వేరగుట**

దానికి కారణం మూలానికి అభివ్యక్తికి మధ్య కొన్ని శక్తుల జోక్యం. నేను మిమ్మ్మి లను మీ అస్తిత్వపు ఆకారమేమిటో తెలుసునా అని అడిగితే మీరేం చెపుతారు? మీకు తెలుసునా? ఆ సమాధానమే ప్రతిదానికి వర్తిస్తుంది. అయినప్పటికి, మీరు ఇప్పటికే చాలా వరకు ఎన్నో రకాలయిన మార్పులకు లోనై ఆలోచనాపరులైన, పరిణతి చెందిన వ్యక్తులు. ఒక రకంగా చెప్పాలంటే, మీరు ఎంత మాత్రం గోడమీద పాకే బల్లివంటి వారు కాదు గదా. అయినప్పటికి మీ అస్తిత్వపు సత్యాన్ని చెప్పగలిగిన స్థితిలో లేరు. సరిగ్గా అదే ప్రపంచంలోని అన్ని వికృతాల రహస్యం. ఎందువల్లనంటే సృష్టిలోని ఈ అచేతనంతా మూలంనుంచి వేరు చేయటం వలననే ఏర్పడింది ఈ అచేతనవల్లనే ఆ 'మూలస్థానం' ఎప్పుడూ ఉన్నా, తనను తాను ప్రకటించుకోలేకపోతున్నది. అది అక్కడ ఉంది కాబట్టి, ఈ ప్రపంచం మనగలుగుతున్నది. కాని ప్రకటనలో వికృతత్వాన్ని పొందింది. ఎందువల్లనంటే, అది అచేతన, అజ్ఞానం, అస్పష్టతల నుంచి వెల్లడి అవుతున్నది.

**వ్యక్తీకరణకు కారణములు**

సృష్టిక్రియా విధానంలో 'ఇచ్ఛ' అనేది వ్యక్తిగతమైన 'ప్రక్షేపణ' (projection). వ్యక్తిగతమంటే అన్నింటిని కలిగి ఉన్న ఏకత్వం కాకుండా చెల్లాచెదరవటం. అది ఎన్నో అసంఖ్యాకమైన చిన్న చిన్న వ్యక్తిత్వాలతో కూడిన ఏకత్వం. అంటే అవి తమకు తాము వేరనే భావన కలిగినవి. ఆ విధంగా ఇతరుల కంటే వేరనే భావన కలిగి ఉండటమే మీకు ఒక ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వభావనను కలిగిస్తుంది. అదే లేకపోతే మీకు మీరు ఒక ద్రవరాశిగా (fluid mass) అనుభూతి పొందేవారు. ఉదాహరణకు, బాహ్యారూపంగురించి, మీకు ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలిగించే వాట

న్నింటిని గురించి మీకు ఎరుక లేదనుకుందాం. దానికి తోడు అంతటా తిరుగుతూ ఉండే ప్రాణికశక్తులతోగాని లేక అన్నిటికి పునాదిగా ఉన్న అచేతన ఎరుకగాని ఉంటే, అప్పుడు ఒకదాని నుంచి మరొకదానిని విడదీయలేని అన్ని రకాల వ్యతిరిక్తమైన గతులతో కూడిన ముద్దగా మీరు అనుభూతి పొంది ఉండి ఉండేవారు. మీకు ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వానుభూతి ఉండి ఉండేది కాదు. మీరు సమస్తం మధ్యలో ఉన్న ఒకవిధమైన ప్రకంపనగా (vibration) అనుభూతి పొంది ఉండేవారు. మరి, అన్నిటికి ఆధారభూతమైన ఇచ్ఛాశక్తి ఏమనుకున్నదంటే, మళ్ళీ ఒకసారి తమ దివ్యమూలపు ఎరుకను పొందగలిగిన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వరూపాలు గలిగిన జీవులను రూపొందించటం.

**చేతన అచేతనగా మారుట**

ఈ వ్యక్తిత్వపు పద్ధతిలో, విలక్షణమైన వ్యక్తిగా ఉండటానికి ప్రత్యేకానుభూతి తప్పనిసరి. మీరు ప్రత్యేకతను పొందిన క్షణంలో, మీకు మూలచైతన్యంతో సంబంధం తెగిపోతుంది. కనీసం కనపడే రీతిలో, మీరు అచేతనలో పడిపోతారు. ఎందువల్లనంటే జీవనపు సజీవత్వం మూలంలో ఉంది. దానినుంచి మీరు బంధం తెంచుకుంటే, సహజంగానే చేతనావస్థ అచేతనావస్థగా మారిపోతుంది. ఈ అచేతనావస్థ మూలంగానే మీ అస్తిత్వపు సత్యం ఎరుక ఏమాత్రం ఉండటం లేదు. ఇది ఒక విధానం. మీరు ఇది అనివార్యమా కాదా అని తర్కించ లేరు. అది ఆ విధంగా ఉంది అంతే. ఈ విధంగా ఏర్పడటం సృష్టించబడటం కారణంగా పవిత్రమైనది దాని పూర్ణసత్యంతో ఏమాత్రం ప్రకటింపబడటం లేదు. దాని పవిత్రతలో అది వికృతమై, అచేతనలో అజ్ఞానంగా ఉంటున్నది. మీరు గనుక మొదట్లోనే ఒక్కసారిగా 'అవును, నాకు నా అస్తిత్వం తెలుసును' అని ఉంటే, అది అక్కడనే పూర్తయి ఉండేది. సమస్య అనేదే ఉండేది కాదు.

**దుఃఖానికి కారణము**

అందువలననే అంత వికృతం, మరణం. అందువల్లనే అంత అస్వస్థత, అందువల్లనే ఆ దుష్టత్వం. అందువల్లనే ఆ బాధ. ఇదంతా

వేరు వేరు పరిధులలో, వివిధ ప్రకంపనాలతో ఉంటున్నది. కాని అన్నిటికి కారణం మాత్రం ఒకటే. ప్రత్యేకవ్యక్తిత్వాన్ని రూపొందించే అవసరమే అచేతనను తయారుచేసింది. మళ్లీ చెపుతున్నాను. అలా జరగవలసిన ఆవశ్యకత లేదు. అది వేరే సమస్య. దానిని మనం మరోసారి చూద్దాం. ప్రస్తుతానికి మనం దీనిని ఈ విధంగానే ఉందని అనుకోవాల్సి వస్తుంది.

మరి, దీని నివారణోపాయం? కారణం అటువంటిదైనప్పుడు దానినంతటిని సరిచేయడానికి ఒకే ఒక మార్గం ఏమిటంటే ఎరుక కలిగి ఉండటమే! ఇది చాలా, చాలా తేలిక.

### మంచిచెడుల మిశ్రమము

కొన్ని మతాలు ప్రబోధిస్తున్నట్లుగా విశ్వంలో ఒకదాని నొకటి వ్యతిరేకించే రెండు వ్యతిరేకశక్తులు మంచి చెడులున్నాయనుకుందాం. మంచీ, చెడూ అనేది ఎప్పుడూ ఉంటుంది. ఒక సంఘర్షణ, ఒక యుద్ధం, ఒక పోరాటమనేది ఉంటుంది. వాటిలో బలమైనది మంచి కాని, చెడుగాని గెలుస్తుంది. మంచి పాలు ఎక్కువగా ఉంటే మంచి గెలుస్తుంది. అదే చెడుపాలు ఎక్కువగా ఉంటే చెడు గెలుస్తుంది. కాని రెండూ ఎప్పుడూ ఉంటూనే ఉంటాయి. అది గనక అలాగే ఉంటే నిరాశావహం. అప్పుడు ఎవరూ కూడా అది కష్టమని కాని, తేలికని కాని చెప్పనక్కరలేదు. అది అనితరసాధ్యం. ఎవరూ కూడా దానినుంచి బయటపడలేరు. కాని నిజానికి అది ఆ విధంగా లేదు.

దానిని చాలా పేర్లతో పిలుస్తారు. ప్రతివారు తమదైన పద్ధతిలో చెపుతారు. వారు చూసే దృష్టికోణం నుంచి ఎవరి అనుభవం వారికి వేరుగా ఉంటుంది. దైవాన్ని తమలో చూచినవారంతా వారివారి ప్రత్యేక పద్ధతిలో చూస్తారు. ఒకరకమైన అనుభవంతో ఒకకోణంనుంచి చూస్తారు. ఈ కోణం ఎవరికి వారికి తెలుసు. వారు గనుక తమ జాగ్రత్తలో లేకపోతే వారు ఈ విధంగా చెప్పడం మొదలుపెడతారు. "దైవాన్ని కనుగొనాలంటే ఇది చెయ్యాలి, అది చెయ్యాలి. అది అలాంటిది. ఎవరికైనా పోవాల్సిన దారి అది" అలా ఎందుకంటారంటే వారికి ఆ పద్ధతిలో

సాక్షాత్కారమైంది కనుక. ఎవరైనా ఇంకా కొంచెం ముందుకు పోతే, ఇంకొంత అనుభవం పొందితే, వారికి లక్షపద్ధతులతో చేయవచ్చని అవగతమవుతుంది. అక్కడ ఉన్న విషయం నిశ్చయంగా ఒకటే. ఆ కనుగొన్నది ఎప్పుడూ ఒకటే. అది గమనించదగిన సంగతి. ఏ మార్గాన్ని అనుసరించినా, దానికి ఏ రూపం ఇచ్చినా, ఫలితం ఎప్పుడూ ఒకటే. వారి అనుభవం మిగతావారి అనుభవం ఒకటే. వారు దానిని స్పృశించినప్పుడు అది అందరికి ఒకటే. వారు దానిని స్పృశించారనడానికి అసలైన ఋజువు అది అందరికీ ఒకే విషయంగా ఉండటమే. అది గనక ఒకటే కాక పోతే వారు దానిని స్పృశించలేదన్న మాట. వారు స్పృశిస్తే అది ఒకటే. దానికి మీరు మీకు నచ్చిన ఎన్ని పేర్లైనా పెట్టవచ్చు. దానికి వచ్చిన ఇబ్బందేమీ లేదు.

మాటలు మాటలే. వాటి వెనక ఏదో లేకపోతే వాటికి అర్థం లేదు.

అనువాదం: టి. ప్రసన్నకృష్ణ

# సృష్టికి కారణం

*అసలు సృష్టికి ఏమైనా ప్రయోజనమున్నదా? ఎందుకంటె మూల తత్వము ఎప్పటికి నిక్షేపంగానే ఉంటుంది. పరిపూర్ణత్వము దాని ధర్మము. మరి తనను తానే కుంచించుకోవటమెందుకు? మళ్లీ తపస్సు చేసి తన పూర్ణరూపాన్ని పొందటమెందుకు? దీనివలన ప్రయోజనమున్నది. మూలచైతన్యముయొక్క స్థాయి పెరుగుతుంది. సుసంపన్నమవుతుంది. నువ్వు సృష్టియొక్క ఆవలి దిక్కుకు వెళ్లి చూసినప్పుడు, ఈ ప్రపంచంయొక్క నిజస్వరూపము తెలుస్తుంది. అది ఎంతో అద్భుతంగా ఉంటుంది. ఈ బాధ, దుఃఖము, మృత్యువు ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చినయ్యో బాబూ అనిపిస్తుంది.*

— సంపాదకుడు

ఈ శోకాలు, దుఃఖాలూ, ఈ పెడబొబ్బలూ ఎందుకుట? అసలీ సృష్టిని ఎవరు చెయ్యమన్నారు? (శ్రీమాత ప్రారంభ బిందువు దగ్గరకే తిరిగి వెళ్లే చక్రాన్ని సూచిస్తూ) నిజమే.... నిజానికి ఇది నిష్ప్రయోజనమే కాబట్టి అర్థరహితమే – కానీ, అది అలా ఉంది అంతే. ఇలా 'ఎందుకు' అని ఎన్నిసార్లడిగినా అలా కాకమానదు. చెయ్యవలసిందల్లా – ఇక ముందయినా అలా కాకుండా ఉండ టానికి ఏం చెయ్యాలో తెలుసుకోవడమే.

*ఈ సృష్టి ఒక పొరపాటా?*

నేను బుద్ధుడు, అలాంటి వాళ్ల గురించి ఎప్పుడూ తలుచుకుంటుంటాను... వారంతా ఆ భగవంతునిలో ఐక్యమైపోతే ఇంక ఆ పైన ఏమీ లేదుట! (తల చేత్తో పట్టుకుంటూ) ఇంక వాళ్ల సిద్ధాం తం నిజంలా అనిపించడం కోసం ఈ సృష్టిని ఒక 'పొరపాటు' అంటారే, వాళ్ల సిద్ధాంతంలోని లోపం వాళ్లకి కనపడదే. సృష్టి కర్త 'పొరపాటు' చెయ్యడమా? పైగా చేసిన తప్పుకి బాధపడి, తప్పుదిద్దుకొని వెనక్కి తీసుకోవడమేనా ఏమిటి ఈ సృష్టి వైభోగం? ఈ సిద్ధాంతం నమ్మే ప్రజలందరూ తమ కళ్లకి తామే గంతలు కట్టుకున్న మూర్ఖులే.

*

ప్రశ్న: 'అవతలినించి' చూస్తే, ఈ స్థూలప్రపంచం ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తూనే ఉంటుందా... లేక అంతా మాయం అయిపోతుందా?

*సృష్టికావలనుంచి వీక్షణము*

వివరించడం కష్టమే కానీ, మనం అను కునే ఈ ప్రపంచమనే 'పొరపాటు' అని వార్యమని నాకు కచ్చితంగా తెలిసింది ఈ మధ్యనే. ఈ ప్రపంచాన్ని మనం చూసే విధానం, తెలుసు కునే విధానం ఈ సృష్టిలోని 'పొరపాటు' లేకుంటే ఉండేవి కావు. పైగా మనకి నిజచైతన్యం కలిగినా కూడా ఇదంతా పూర్తిగా తుడిచిపెట్టుకుపోదు – ఒక ప్రత్యేకరీతిలో – నిజచైతన్యంలోని ఒకానొక దశలోని అనుభవంగా, ఒక ఆలోచనా విధానంగా శాశ్వ తంగా నిలిచిపోతుంది.

You see, there was always this great "Why?" — "Why is it like this?" Why is there all this, which brought about everything that the human consciousness interprets as suffering, misery and helplessness and everything, all the horrors of ordinary consciousness — why? Why is it? And so this was the answer: in the true Consciousness there is a mode of vibration, of precision and exactness and clarity in objectivisation, which could not have existed without that, which would not have had any opportunity to manifest. That is certain. That is the answer — the all powerful answer to the "why".

*

ఈ సృష్టి విధానం గూర్చి శ్రీఅరవిందులు ఇదే చెప్తారు. అవ్యక్త తత్త్వములో ఒక ఆలోచన జాగృతమై, చైతన్యవంతమవగానే దాని అభివ్యక్తీకరణగా ప్రపంచం సృష్టించబడుతుంది.

సృష్టికి ఆలోచన కారణం కాదు. అది కేవలం సృష్టి విధానమే. ఆలోచన అంటేనే మూర్తీభవించి అభివ్యక్త సామర్ధ్యముగల ఒక స్పష్టమైన రూపం.

*

పరిపూర్ణ సత్యాన్ని పొరలా కప్పిన అసత్యం వల్లనే మనం ఇక్కడ ఈ దుఃఖము, నిరాశవంటివన్నీ చూస్తాం కనుక దానిని మాత్రం తప్పక తొలగించాలి. అదే లేకపోతే అంతా పూర్తిగా మారిపోతుంది. ఈ అసంపూర్ణ చైతన్యంనుంచి బయటపడి సంపూర్ణ సత్య అవగాహన కలిగితే, 'దుఃఖము' 'బాధ' అనేవసలు ఎలా సంభవమా అనిపిస్తుంది. ఈ మిథ్యనుంచి అవతలి కెళితే వీటిని గురించి ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. సాధారణంగా అందరూ ఈ మిథ్యానుభవం ఈ జగత్తుయొక్క లక్షణమంటారు. కానీ శ్రీఅరవిందులు దివ్యజీవనానికి ఈ జగత్తు మిథ్య అనుకోనవసరం లేదంటారు. మిథ్య అసత్యానిది తప్ప ఈ ప్రపంచానిది కాదు. అంటే, అసత్యానికి అతీతంగా ఈ ప్రపంచానికి తనదైన ఒక అస్తిత్వం ఉంది.

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

# ఏమి జరిగినా మన మంచికే – సృష్టి సమస్తము వెల్లడి అవటానికే

*ఏది జరిగినా మన మంచికేనా? ఇది సత్కార్యము, ఇది అసత్కార్యము అని నిర్ణయించునది ఎవరు? అది నీ దృష్టినిబట్టి, నీ చేతనాస్థాయినిబట్టి ఉంటుంది. నీ ఇచ్ఛ దైవేచ్ఛతో ఏకమైనట్లయితే ఏది జరిగినా అంతా నీ మంచికే అవుతుంది. కాబట్టి నువ్వు స్వార్థాన్ని వీడి విశ్వంతో ఏకము కావాలి. అప్పుడు నిరంతరం సృష్టికి అభివృద్ధిదాయకమైన పరిస్థితులు నీకు కూడ మేలు చేకూర్చి నిన్ను ఉన్నతస్థాయికి తీసుకువెడతాయి.*

– సంపాదకుడు

*ప్రశ్న: ఎప్పుడు ఏం జరిగినా మంచికే అనుకుంటే భయముండదన్నారు కదా. అన్ని పరిస్థితుల్లోనూ మంచే జరుగుతుందనుకోవటం న్యాయమేనా? ఏ పరిస్థితుల్లో ఏం జరిగినా మంచే అనుకోవాలా?*

అప్పుడున్న పరిస్థితుల్లో అది మంచే అనుకోవాలి. అంత మాత్రాన జరిగింది సర్వశ్రేష్ఠమనుకోరాదు.

*దైవేచ్ఛ తప్పక నెరవేరును*

అది రెండువిధాలుగా చెప్పుకోవచ్చు. ఒకానొక పరిస్థితిలో జరిగింది సర్వశ్రేష్ఠమా కాదా అనేది ఏం జరగాలని దైవం నిర్ణయించిందో అనే దాన్ని బట్టి ఉంటుంది. ఇంకా దైవసంకల్పంతో చైతన్యపూర్వకంగా అనుసంధించి ఉన్నవారికి తమ ఆత్మసిద్ధికి అదే అనుకూలమైన క్షణం. కుంచిత స్వభావంతో జరిగింది మంచిదా కాదా అని బేరీజు వేయకూడదు. అర్థమయేటట్లు వివరించాను కదా!

*మానవ మనస్సుకందని విషయము*

సృష్టి సమస్తాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని చూస్తే ప్రతిక్షణం జరిగేది ఆ దివ్యపరిణామానికి అనుకూలమే అవుతుంది.

ఆ దైవంతో చైతన్యాత్మకంగా అనుబంధించి ఉన్నవారికి కూడా ఆ దివ్యసమాగమములోని పరిపూర్ణతకు ఆ క్షణమే సర్వశ్రేష్ఠము.

అయితే ఆ మంచి. నిరంతరం మారుతూంటుంది తప్ప నిలకడగా ఉండదనే విషయం మరచిపోకూడదు. అది ఆ క్షణానికి మంచిదే అయినా మరుక్షణానికున్నప్పుడు మంచిది కాకపోవచ్చు. ఎందుకంటే మంచిదనుకున్నదాన్ని స్థిరంగా నిలబెట్టాలనుకోవడం మానవనైజమైతే ఆ మంచిని నిలిపి ఉంచడం అసాధ్యమనే విషయం వారి చైతన్యానికి తెలుస్తుంది. మంచిని నిలవ చేయాలనుకుంటే అది అసత్యంగానూ, కపటంగానూ మారిపోతుంది.

(కొంతసేపు నిశ్శబ్దం)

సృష్టినంతా మాయ, క్షణికమాత్రమని బుద్ధభగవానుడెందుకన్నాడో నేనూహించగలను. ఆయన దృష్టిలో పరిపూర్ణత, శాశ్వతత రెండూ ఒక్కటే. వ్యక్తప్రపంచమంతా అనుక్షణం మారిపోతూండడం గమనించిన అనుభవంతో ఆయన ఈ విధంగా సృష్టి అపరిపూర్ణం కాబట్టి అంతర్ధానం కావలసిందేనని తీర్మానించారు. అవ్యక్తంలో మార్పుకి అవకాశం లేదు కాబట్టి నిజానికి అదే భగవంతుడు అని బుద్ధుని వాదన. నేను ఆ విషయాన్ని గురించి దీర్ఘంగా ఆలోచించినప్పుడు అది న్యాయంగానే తోచింది. సృష్టి సమస్తమూ అశాశ్వతమే, అవిరామ పరివర్తనమే దాని స్వభావము.

కానీ ఈ సృష్టి పరివర్తన క్రమానుగతిలోనే పరిపూర్ణత ఉంది. దైవగమనంతో ఏకీభవించగలగటమే ప్రధాన పరివర్తనాగతికి పరిపూర్ణత. అంటే దైవలీలానుసారంగా సృష్టి బహిర్గతం కావడమే దాని పరిపూర్ణత. నిశ్చేతనకీ, తామసానికీ సంబంధించిన సృష్టి మాత్రం ఎలా ఉన్నది అలాగే ఉండిపోవాలనుకుంటుంది తప్ప నిరంతర పరివర్తనతో శాశ్వతమవాలనుకోదు.

***సృష్టి చేయడంలో పొరపాటు జరిగిందా?***

ఆ కారణంగానే కొందరు తాత్త్వికులు ఒక దోషం కారణంగా సృష్టి ఏర్పడిందనే సిద్ధాంతం లేవనెత్తారు. ఇంకా అనేక సిద్ధాంతాలున్నాయి.

- ప్రారంభంలోని పరిపూర్ణసృష్టి – ఒక పొరపాటువల్ల దోష భూయిష్టమైంది.
- అసలు మొత్తం సృష్టే ఒక అధోచలనంగా ఏర్పడింది కాబట్టి అది నశించాలి.
- శ్రీఅరవిందులు వివరించిన వేదపరమైన సిద్ధాంతం ప్రకారం అనిశ్చితంగా, అనంతంగా పరమేశ్వరుడు తనను తానే ఆవిష్కరించుకొని ప్రగతిశీలంగా ప్రకటితం కావడమే సృష్టి.

**ప్రతి క్షణము సమస్త విశ్వము పురోగమనము**

ఇవన్నీ ఇప్పటివరకూ మానవులు చెప్పుకొనే అర్థాలు, వ్యాఖ్యానాలు, ఎవరి స్థితినిబట్టి వారు అర్థాలు చెప్పుకున్నప్పటికీ దాని పర్యవసాన ఫలితాలే శూన్యవాదం, నిర్వాణవాదం, మాయావాదం, నాస్తికవాదం మొదలైనవన్నీ. ఏదోరకంగా రాక్షసశక్తులు జోక్యం కలుగచేసుకున్నట్లు అన్ని మతాలు ఆరోపిస్తాయి. కానీ అసలు శిసలైన వైదికసిద్ధాంతం మాత్రం పరమాత్మ అమూర్తదశనుండి క్రమక్రమంగా మూర్తరూపము నొందుటయే సృష్టి అని సూచిస్తుంది. అది కూడా ఇష్టానుసారంగా కొద్దిపాటి మార్పులు, చేర్పులతో అనేక చోట్ల, అనేక రకాలుగా కనిపిస్తుంది. కానీ శ్రీఅరవిందులు పరమసత్యంగా అభిప్రాయపడినదాని ప్రకారం, జగత్తు ప్రగతిశీలమైనదని అనుకుంటే, ఎక్కడ ఏమి జరిగినా కూడ, అది సమస్త విశ్వవికాసానికి దోహదమే అవుతుంది. ఇది చాలా తార్కికమైన విశ్లేషణ. సృష్టి అవతరణ గురించి జరిగే తర్కాలన్నీగూడా దానికి ఏదో ఒక స్థానం ఆపాదించటానికే జరుగుతాయి. పాపము, దోషము కారణంగానే సృష్టి జరిగిందనీ వాటి మూలకంగానే మంచిచెడుల మధ్య నిరంతర ఘర్షణ జరుగుతోందనీ నమ్మేవారందరూ ఏం జరిగినా దానితోనే ముడిపెట్టుకుంటారు. కానీ ఎవరైతే దివ్యసత్యానికీ, దైవనిర్ణయానికీ కట్టుబడి నడుచుకుంటారో వారికి మాత్రం ఏ నిమిషంలో ఏం జరిగినా తప్పనిసరిగా వారి ఆత్మసిద్ధికే ఉపయోగపడుతుందని చెప్పవచ్చు. అంతటా అలానే జరుగుతుంది. అనన్యమైన సర్వశ్రేష్ఠత మాత్రం ఒకరికే లభ్యమవు

తుంది. భగవంతుడు తనకు తానుగా ఆత్మదర్శనం చేసుకోవటం లోనే సృష్టి ఏర్పడిందని గుర్తించగలిగినవారికే అంతటి మంచి జరుగుతుంది.

(నిశ్శబ్దం)

నిజం చెప్పాలంటే ఈ విషయాలకి వేటికీ కూడా ప్రాధాన్యత లేదు. ఏ విధంగానూ మానవచైతన్యానికి అందనంత స్థాయిలో ఉండేదే మూల తత్త్వం.

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి, ఎ. ప్రభావతి

## దేశకాలములు (Time and Space)

*ఈ భూనభోంతరాళాలన్నీ సృష్టికి పూర్వము ఎక్కడున్నాయి? భగవంతుడు తనలో ధరించివున్నాడు. భావంలో నిర్మించుకున్నాడు. ఇది మాటల గారడీయేనా లేక మనుషుల కర్థమయ్యే విషయమా? మొదట క్రియారూపము లేకపోయినప్పటికి వ్యూహమున్నది. కాని సృష్టి లేదు. దేశకాలముల వ్యవహారమింకను లేదు. సృష్టితోనే దేశకాలములు పుట్టినాయి.* — సంపాదకుడు

"*సాధకుడు భగవంతుని రెండు అవస్థలను గురించి తెలుసుకుంటాడు. తన సామర్థ్యమునంతను గర్భితంగా ఉంచుకున్న ముకుళితస్థితి ఒకటి. వికసితమై తన చేతనాశక్తిని నిర్దేశించి దేశకాలములలో అభివ్యక్తమగుట రెండవస్థితి.*"

శ్రీఅరవిందులు (*The Synthesis of Yoga*, p. 115)

*

**అంతర్భావము – బహిరాభివ్యక్తి**

నేను కూడా అదే చెబుతున్నాను. ఒక ప్రక్క ఏదీ లేనట్లుగా ఉంటుంది. అదే ఇలా క్రియాశీలమై (అభినయం చేసి చూపుతూ) అచ్చట విశ్వాన్ని వ్యక్తపరుస్తుంది. అది దృశ్యరూపంలో సృష్టిగా కనుపిస్తుంది. అనభివ్యక్త స్థితిలో దేశకాలాలు

లేవు. అది కాలాతీత స్థితి. ఆ స్థితిలో నిక్షిప్తమైన శక్తి క్రియాశీల మౌతుంది. ఇది కాలీనము, గతి. అంటే రెండు అవస్థలు – ఒకటి నిశ్చలత, రెండవది చైతన్యత. ఉదా: నీవు నిద్రిస్తున్నపుడు చలనము ఉండదు. అయినా నీలో శక్తి ఉన్నది. కాని మెలకువ వచ్చినపుడు, నీ శక్తి క్రియారూపము అయింది. అదే "స్థితి" నుండి "గతి" గా మార్పు. స్థితిలోని శక్తి కనపడదు. గతిలోని శక్తి కనిపిస్తుంది. అయినా రెండూ ఒక్కటే – దృశ్యకోణంలో మార్పు అంతే.

స్థితిలోనుండి క్రియాశక్తి, చైతన్యశక్తి బహిర్గతమైనప్పటికి స్థితిలో మార్పుండదు. దాని ఉనికి కోల్పోదు. రెండూ నిరంతరం సాగేవే. స్థితి పోయి గతిగా మారడం కాని, గతి లేనపుడు స్థితిగా ఉండటంగాని కాదు. చలనము, అచలము రెండూ ఏకకాలంలోనే సాగేవి.

*ప్రశ్న: కాలము ఏ క్షణంనుండి మొదలౌతుంది? ఆవిష్కారమైనపుడా?*

**దైవము – దేశకాలములు**

శుద్ధచైతన్యం (Supreme Consciousness) దృశ్యరూపం దాల్చడానికి పూర్వం, తనలో తాను తెలుసుకొనే స్థితికి వస్తుంది. దానిలో విశ్వచైతన్యము, దృశ్యరూపములు కలగాపులగంగా ఉంటాయి. అప్పుడు కాలం ఉండదు. అందుచేతనే ఆవరణ (Space) కూడా లేదు. సృష్టికి పూర్వము చైతన్యంలో, సృష్టియొక్క భావన, అవగాహన, ప్రణాళిక లేకుండా సృష్టించడం సాధ్యపడదు. కనుక భావనలో (plenary consciousness) కాలము లేదు – విశ్వం యొక్క పూర్వరూపమే ఉన్నది. రూపము ఇంకా రాలేదు. దృశ్యరూపంతోనే కాలము (time) ప్రారంభమయింది. కాలము అంటే క్రమానుగతి లేదా ఒక దాని తరువాత మరొకటి వచ్చే ప్రక్రియ.

*

**భూతభవిష్యద్వర్తమానములు లేవు**

ఒక్క క్షణం నీవే భగవంతుడని ఊహించడానికి ప్రయత్నించు. ఒక్కొక్క విషయాన్ని నీకు నచ్చిన విధంగా

దృశ్యంగా చూపుతావు. నీ ఊహ నీలో ఉన్నది. బహిర్గతం కాలేదు. కనుక దానికి కాలం (time) తో పని లేదు. కాని బహిర్గతం కాగానే, కాలము, దేశము (time and space) ప్రారంభమౌతాయి. అతఃపూర్వము భావనలో కాలము – భూత, వర్తమాన భవిష్యత్తులు – లేవు – అంతా ఏకమై ఉన్నది. అలాగే దైవము కూడా. తన సంకల్పానికి అనుగుణంగా ఒక్కొక్క విషయం బహిర్గతం చేస్తాడు. దేవేచ్ఛను సమగ్రంగా చూడజాలని కించిదజ్ఞులు చిన్నశకలము నొకదానిని మాత్రమే చూడగలరు[1]. వారు భగవంతుని తప్పుపడతారు. అది వారి పొరపాటు. ఈ పొరపాటు, దేశకాల భావనవలన ఏర్పడింది.

అయితే ఈ భావన "ఒకప్పుడు ఉన్నది, ఇప్పుడు లేదు" అన్నట్లుగా ఉంటుంది. అయినా అది నిజమే. కాలభావనే దురవగాహనకు కారణము.

*ఒకే విషయం ఏకకాలంలో "ఉన్నది, లేదు" అనడంలో అర్థమేమిటో వివరించండి?*

**అస్తిత్వము**
**అనస్తిత్వము**

శ్రద్ధగా పరిశీలిస్తే, మనకు తెలుస్తుంది. జగన్నాటక కర్త మహాకవి. తానే జగత్తు, ప్రేక్షకుడు కూడా – తన నాటకాన్ని తనే చూస్తున్నాడు. తన రచన తనకు తెలుసు. మనం ఆయన చేత ఆడింపబడుతున్న కీలుబొమ్మలం – కనుక ఆ బ్రహ్మాండ నాటకంయొక్క పూర్వాపరాలు మనకు తెలియవు.

ఆయనే నటుడు – ప్రేక్షకుడు కూడ ఆయనే. దేశకాలములలోకి ప్రవేశిస్తేగాని తనను తాను చూసుకోలేడు. అప్పుడే ఈ కామెడీ మొదలైంది. అవును ఇది ఒక కామెడీ తప్ప మరేమీ కాదు.

కాని మనము ఏమి తెలియని కీలుబొమ్మలం. ఇదంతా ఒక కామెడీయే అనే విషయం తెలియక ఈ నాటకాన్ని చాలా సీరియస్‌గా తీసుకుంటాము. నువ్వు కీలుబొమ్మల్లె ఆడటం మానే

---

[1] Sees only a little arc of God's vast Sky (*Savitri*, p. 320)

సినప్పుడు గాని "ఓహో, అదా సంగతి, ఇదంతా ఒట్టి కామెడీ యేనా" అని తెలియదు.

*ప్రశ్న: కొంతమందికి ఇది ట్రాజెడీ.*

అవును దానికి మనమే కారణం. మన వల్లనే ఇది ఒక ట్రాజెడీగా తయారైంది.

స్వేచ్ఛానువాదము: రంగనాథ ఆత్రేయ

# చైతన్యం[1]: సృష్టియొక్క మూలవస్తువు

*సృష్టియొక్క పైపొరలను తొలగించుకుంటూపోతే చివరకు మిగిలే మూలవస్తువే చైతన్యము. దాని చిత్రవిచిత్ర విన్యాసములే ఈ జగత్తు. దాని అస్పష్ట ప్రతిఫలనమే మనస్సు. – సంపాదకుడు*

*చైతన్యం అంటే ఏమిటి?*

(కొంతసేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత) అనేక వివరణలలో ఒక దాన్ని ఎంపికచేయటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. హాస్యోక్తి అయిన ఒక వివరణ, చైతన్యం అంటే చైతన్యరాహిత్యానికి వ్యతిరేకం! మరొకటి.... అది విశ్వానికి మూలమైన సృజనాత్మకసారం – చైతన్యం లేకపోతే విశ్వం లేదు; కారణం చైతన్యం అంటే వాస్త వీకరణం. చైతన్యం అంటే "ఉన్నదేదో అది" అని కూడా నేను చెప్పగలను. ఎందుకంటే, చైతన్యమే లేకపోతే ఏదీ లేదు – అత్యుత్తమమైన కారణం ఇది. చైతన్యం లేకుండా జీవం లేదు, వెలుగు లేదు, వాస్తవీకరణ లేదు, సృష్టి లేదు, విశ్వం లేదు.

---

[1] సృష్టిలో అంతర్గతంగా ఉన్న యథార్థమే చైతన్యం. అస్తిత్వంలో అది ప్రధానాంశం. విశ్వాన్ని విశ్వంలో ఉన్న సర్వాన్ని చైతన్యానికి చెందిన శక్తి, చలనం, గమనం సృష్టించాయి. స్థూల జగత్తు మాత్రమేగాక సూక్ష్మ జగత్తు కూడా తన్నుతాను ఏర్పాటు చేసుకొంటున్న చైతన్యమేగాని ఇంకేమీ కాదు. – సంపాదకుడు (శ్రీఅరవిందుల రచనల ఆధారంగా)

### పరమాత్మలో చైతన్య దీప్తి

బహుశ అవ్యక్త పరమాత్మలో ఒక చైతన్యం ఉంది (కాని ఇలాంటి విషయాలను గురించి చెప్పేటప్పుడు అసంభవ విషయాలను గురించి చెప్పటం ప్రారంభం అవుతుంది.) ముందుగా, పరమాత్మకు తన్ను గురించిన ఎరుక కలిగింది అంటారు. (దీని అర్థం ఇంతకుముందు పరమాత్మకు తన్ను గురించిన ఎరుక లేదు. మనం "చైతన్యం" అని పిలవలేని దశలో ఆయన ఉన్నాడన మాట!) తన్ను గురించి ఎరుక కలగటమే ఆయనలో జరిగిన మొట్టమొదట చలనం. ఎప్పుడైతే ఆయనకు తననుగురించి ఎరుక కలిగిందో అప్పుడాయన తన చైతన్యాన్ని ముందుకు చొప్పించాడు. అదే సృష్టికి రూపకల్పన చేసింది. కనీసం ప్రాచీన సంప్రదాయం చెప్పిందిది. మొదలుకావటం అనేది ఎన్నడూ జరగలేదనే అనుకుందాం. కారణం అది మానవులు చెప్పే విధానం. "ప్రారంభం" పరమాత్మే – అవ్యక్తపరమాత్మకు తన్ను గురించిన ఎరుక కలగటం. ఈ చైతన్యం పూర్తిగా సంతృప్తికరంగా లేదని బహుశ ఆయన కనుగొన్నాడు! దాన్ని ముందుకు విస్తరించాడు; తనకు బయటకాదు – కారణం తనకు బయట ఏదీ లేదు. కాని తనకు వాస్తవీకరణ జరగాలని దాన్ని ఆయన క్రియాశీలచైతన్యంగా మార్పు చేశాడు. దీని పర్యవసానంగా, సర్వసృష్టికీ చైతన్యమే మూలం అని రూఢిగా చెప్పడానికి వీలవుతుంది. మాటలతో సాధ్యమైనంత కచ్చితంగా చెప్పే విధానమిదే.

### మానవ చైతన్యం

సర్వసృష్టికీ మూలం చైతన్యం – చైతన్యం లేకుంటే సృష్టి లేదు. మనం "చైతన్యం" అని వ్యవహరించేది, పరమచైతన్యంతో మనకు ఏర్పడిన సుదూర సంబంధం. అది కచ్చితమూ కాదు, సుస్పష్టమూ కాదు. లేదా కావాలనుకొంటే దాన్ని ప్రతిఫలనం అనవచ్చు. కచ్చితంకాని, పరిశుద్ధంకాని అద్దంలో మూలచైతన్యానికి ఏర్పడిన ప్రతిబింబం. మనం 'మన చైతన్యం' అనేది మసకఅద్దంలో (కొన్ని సార్లు చాలా మసకబారిన, వికృతం అయిన అద్దంలో) వ్యక్తి అద్దంలో ఒక ప్రతిఫలనం. ఈ ప్రతిఫలనం ద్వారా నెమ్మదిగా,

ప్రతిబింబించిన దాని మూలానికి వెనక్కిపోతే నిజమైన చైతన్యంతో మనం చేతులు కలపగలం. ఒకసారి నిజమైన చైతన్యంతో సంబంధం కలిగితే, సర్వత్రా అదే ఉన్నదని మనకు తెలిసిపోతుంది. అంతే కాదు, దాన్ని వేరుచేసింది కేవలం వికృతీకరణం మాత్రమే అని తెలుసుకుంటాము. వికృతం కాకపోతే ప్రతి ఒక్కటీ అదే ఏకైక చైతన్యంలో ఉంది. అంటే, వికృతీకరణం, వికృతంచేసి చూపే అద్దంలో ప్రతిఫలనం మాత్రమే విభేదాన్ని విభజనను తెచ్చిపెట్టింది. లేకపోతే అది ఏకైక చైతన్యం. అయితే ఇవన్నీ అనుభవంవల్లనే అర్థం అవుతాయి.

అనువాదం: తెన్నేటి పూర్ణచంద్రరావు

## పృథ్వీ జీవితపు ప్రధాన లక్ష్యం

*ప్రపంచానికి ఆధ్యాత్మికభిక్ష పెట్టింది భారతదేశం. మన పూర్వ ఋషులు మనుషులందరిలోను ఒకే చైతన్యం రాణిస్తోందని కనిపెట్టేరు. అదే చైతన్యం రాళ్లల్లో కూడా ప్రకాశించటం ఇంకా ఆశ్చర్యకరమైన విషయం. మరో చిత్రమేమిటంటే విశ్వానికి కేంద్రము ఈ భూమి. ఇక్కడ చేతన ప్రదీప్తమైతే అది విశ్వమంతా ప్రతిఫలిస్తుంది. మనమెంత అదృష్టవంతులం! మన మీ విషయాన్నెరిగి, నిరంతరం మననం చేసుకుంటూ ముందుకు సాగిపోవటమే మన ప్రధాన వ్యాపారమగు గాక.*

– సంపాదకుడు

దివ్యజీవన గ్రంథంలోని ఆఖరి ఆరుఅధ్యాయాలు శ్రీమాత చదవ నారంభించారు.

*"ఈ పృథ్వీరూపాలలో అంతస్థితంగా నిబిడీకృతమైవున్న పరమాత్మ పరిపూర్ణంగా ఆవిష్కృతమయ్యేంతవరకు జరిగే నిరంతర వికాసమే జడపదార్థజగత్తులో సాగే చైతన్యపరిణామం. ఆధ్యాత్మికపరిణామం ప్రపంచ అస్తిత్వంలో అతి ముఖ్యాంశం, ప్రధాన విశిష్టలక్ష్యం. దట్టమైన నిశ్చేతనలోని*

*పరమాత్మ, దివ్యవాస్తవికత అంతర్లయన ప్రక్రియవల్ల మొదట్లో ఈ విశిష్టత గుప్తమై ఉన్నది.*

ఒక అచేతనాయవనిక చాటున, భౌతికపదార్థంలోని సంవేదనా రాహిత్యపు తెరచాటున ఒక విశ్వజనీన చిచ్ఛక్తి దాగి ఉంది. సర్వ పరివ్యాప్తమైన అచేతనలో ఆ మహాశక్తి పని చేస్తున్నది. పరిణామంలో తొలిసారిగా ఆవిర్భవించిన ఈ మహాశక్తి నిశ్చేతనగా కనిపించినప్పటికీ ఒక అనంతమైన నిగూఢ గుప్తమేధాశక్తి చేసే అద్భుతాలను సృష్టిస్తున్నది"

శ్రీఅరవిందులు (*The Life Divine*, p. 824)

### *వివిధ సిద్ధాంతాల పరిశీలన*

ఈ విశ్వముయొక్క పరమార్థమేమిటో, అసలు యథార్థమేమిటో ఈ మొదటి వాక్యం ప్రస్ఫుటం చేస్తున్నది. మనం చదువుతున్న సంపుటంలోని చివరి భాగంలో ఆరు అధ్యాయాలు ఉన్నాయి. ఈ విశ్వం ఎలా, ఎందుకు ఆవిర్భవించిందో ఆ వివరాలను విశదం చేసే అనేక సిద్ధాంతాలను శ్రీఅరవిందులు క్షుణ్ణంగా పరిశీలించారు. చివరికి అవి ఎంత అసంపూర్ణమో, అపరిపూర్ణమో తెలిపారు. అనంతరం నిజమైన పరిష్కారం చూపారు. ఈ సృష్టి ప్రయోజనం ఏమిటో శ్రీఅరవిందులు చూపించారు. ఈ అధ్యాయం అర్థం కావాలంటే 10 సంవత్సరాలు పడుతుంది. ఆయన చెప్పేది అర్థం కావడానికి అన్నిరకాల జ్ఞానం, మేధా వికాసం కావాలి.

### *భూలోకమే ప్రధాన కేంద్రము*

మన పార్థివ జీవనాన్ని వారు ఈ మొత్తం విశ్వానికి ప్రతీకగా, ఒక ప్రతినిధిగా పరిగణించారు. నిజానికి ప్రాచీనసంప్రదాయాల ప్రకారం, ప్రగాఢ ఆధ్యాత్మికకోణంనుండి చూస్తే విశ్వజీవనానికి ప్రతీక కేంద్రంగా భూమిని పరిగణించడం జరిగింది. పరిమితమైన కేంద్రీకృతమైన ప్రదేశంలో పరివర్తన యజ్ఞం తేలికగా జరగాలన్నది అసలు ఉద్దేశం. ఈ పని మరింత సమగ్రంగా, శక్తివంతంగా జరగడానికి సమస్యలోని ముఖ్యాంశాలను ఒక చోట చేర్చి పరిశీలించడం కోసం ఈ విధమైన దృక్పథం

ఏర్పడింది. అందుచేత శ్రీఅరవిందులు పృథ్వి అస్తిత్వం ఒక్కటే పరిగణనలోకి తీసుకున్నారు.

**శిలలలో చైతన్యము**

కాని అది ప్రతీకాత్మక అస్తిత్వంగా, అంటే అది విశ్వజనీన చర్యకు ప్రాతినిధ్యం వహించేదిగా మనం అర్థం చేసుకోవాలి. అది ప్రతీకాత్మక, కేంద్రీకృత ప్రాతినిధ్యం. భౌతికజగత్తులో నిక్షిప్తమైవున్న పరమాత్మ సంపూర్ణ అభివ్యక్తీకరణలో మేలుకొలిపి, వికసింపచేసి, చివరికి ఆవిష్కృతం చేయడమే పృథ్వి అస్తిత్వపు లక్ష్యం. పరమాత్మను విముక్తం చేసే పురోగమన వికాసం వైపు అంతరాంతరాలలో జడపదార్థాన్ని ప్రచోదితం చేయడం ఈ ప్రక్రియలో జరగవలసి యున్నది.

బాహ్యాదృశ్యమాన స్థితిలో మొదట మనకు రాళ్లు, లోహాలతో నిండిన ఖనిజసామ్రాజ్యం కనిపిస్తుంది. మన బాహ్యాదృష్టికి ఇది పూర్తిగా అచేతనామయం. ఈ అచేతన వెనుక పరమాత్మ జీవనం ఉంది. పరమాత్మ చైతన్యం ఉంది; నిక్షిప్తమై నిగూఢంగా ఉంది. ఈ చైతన్యం సుషుప్తిలో ఉంది – అలా కనిపిస్తుంది అంతే. ఈ భౌతికజగత్తులో చైతన్యం అంతకంతకు అభివ్యక్తం కావడానికి పూర్తిగా నిశ్చేతనాత్మకంగా కనిపిస్తున్న ఈ భౌతిక పదార్థాన్ని మెల్లిమెల్లిగా పరివర్తన చెందించటానికి ఈ పరమాత్మ సుషుప్తిలో సైతం తన పని తాను చేసుకొనిపోతోంది.

మొదట్లో జడభౌతిక పదార్థ యవనిక ఎంత దట్టంగా ఉంటుందంటే, బాహ్యాదృష్టికి, అందులో చైతన్యం కానీ, జీవం కానీ ఉన్నట్లు కనిపించదు. ఒక రాయిని తీసుకొని మాములు నేత్రాలతో, మానవచైతన్యంతో చూస్తే అందులో జీవం, చైతన్యం లేవని కచ్చితంగా చెప్పవచ్చు. అయితే బాహ్యారూపాల వెనుకగల వాస్తవికతను చూడడం ఎలాగో తెలిసిన వ్యక్తికి భౌతికపదార్థ కేంద్రంలో – పదార్థంలోని, అణువులోని ప్రతి కేంద్రంలో ఒక సర్వోత్కృష్ట దివ్యసత్యం నిక్షిప్తమై ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. లోపలవున్న పరమాత్మను ఆవిష్కరించడానికి జడమయమైన ఈ పదార్థాన్ని నెమ్మదిగా, వేలాది సంవత్సరాలపర్యంతం ఈ సత్యం పరి

వర్తన చెందించడానికి శ్రమిస్తున్నది. తరువాతి జీవన ఇతిహాసం ఎలా పురోగమించింది కనిపిస్తుంది. ఇదీ జీవితపు గాథ.

**జీవరాసులు ఉద్భవించుట**

రాయినుండి హఠాత్తుగా బీజరూపంలో జీవం ఉద్భవించింది. అనంతరం జరిగిన రూపాంతర ప్రక్రియలో జీవాన్ని ఆవిష్కరించే సేంద్రీయపదార్థం రూపొందింది. ఖనిజ, వృక్షరాజ్యాల మధ్య మధ్యంతర మూలద్రవ్యాలున్నాయి. అవి ఏ శాఖకు చెందినవో తెలియదు. వీటిని అధ్యయనం చేసినప్పుడు కొన్ని జీవాలు అటు ఖనిజరాజ్యానికి కాని, ఇటు వృక్షరాజ్యానికి కాని చెందినట్లు కనిపించవు. తరువాత వృక్షసామ్రాజ్యం వచ్చింది. మొక్కలో పెరుగుదల, తిరిగి నశించిపోవడం కనిపిస్తుంది. రాయిలో కన్న ఈ ప్రక్రియ మొక్కలలో వేగంగా జరిగింది. ప్రకృతిశక్తుల నుండి ఒక రాయిని కాపాడితే, అది శాశ్వతంగా నిలిచి ఉంటుంది. అయితే మొక్కలు అలా కాదు. ఒక పరిమితమైన చైతన్యంతో అవి పైకి పెరిగి కొమ్మలు విస్తరించి తిరిగి నశించి భూమిలో కలిసి పోతాయి.

**మొక్కలలో చైతన్యము**

వృక్షజాతిలో ఒక చైతన్యం కనిపిస్తుంది. మొక్కలకు సూర్యుని వెలుగు అవసరం. సూర్యుని శక్తివల్ల అవి పెరుగుతాయి. సూర్యకాంతి లేని చోట మొక్కను పాతితే, అది పైకి పెరిగి సూర్యకాంతి అందుకోవాలని యత్నిస్తుంది. మనుష్యులు జోక్యం చేసుకోని అడవులలోని చెట్లలో ఈ విధమైన సంఘర్షణ ఉంటుంది. ఆ చెట్లన్నీ బాగా పైకి పెరిగి సూర్యకాంతిని అందుకోవడానికి యాతన పడతాయి. చుట్టూ గోడలు ఉన్నచోట, సూర్యకాంతి చొరబడని ప్రదేశంలో చిన్నకుండీలలో మొక్కలు వేస్తే అవి సూర్యకాంతి కోసం తహతహలాడుతూ పైకి విస్తరిస్తాయి. వాటిలో ఒక చైతన్యం, జీవించాలన్న సంకల్పం అభివ్యక్తం కావడం మనం చూస్తాం. ఈ మొక్కలలోని రూపాలు కొన్ని నెమ్మదిగా వృద్ధి చెందడంతో అటు మొక్కలు, ఇటు జంతువులు కాని ఒక మధ్యంతర జీవదశ ఏర్పడింది. అటువంటి జీవాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.

కొన్ని వృక్షాలకు నోరులాంటి అవయువాలు ఉంటాయి. దాని లోపల మనం ఒక ఈగను వేస్తే దానిని మింగివేస్తుంది. అది వృక్షం కాదు, జంతువూ కాదు. అటువంటి మొక్కలు ఎన్నో ఉన్నాయి. వాటిని మాంసాహార (carnivorous) చెట్లు అంటాము.

**జంతువుల ఆవిర్భావము**

ఇక జంతువులను పరిశీలిద్దాం. మొట్టమొదటి జంతువులకు, చెట్లకు మధ్య తేడా గుర్తించడం కష్టం. దాదాపు వాటిలో చైతన్యం లేనట్లే. కాని చిన్నమృగాలనుండి ఏనుగులవంటి పెద్ద జంతువులవరకు అవి ఎంతో చైతన్యవంతంగా కనిపిస్తాయి. వాటికి వ్యక్తిగతమైన సంకల్పం ఉంటుంది. అవి స్పృహతో ఉంటాయి. వాటికి చాలా అద్భుతమైన తెలివితేటలు ఉంటాయి. ఉదాహరణకు ఏనుగు. ఏనుగులు గూర్చి ఎన్నో కథలు ప్రచారంలో ఉన్నాయి. అవి చాలా తెలివైనవి.

**మనిషి ఆవిర్భావము**

అంటే అప్పటికే ఛాయారూపమాత్రమైన, దృశ్యమానమైన మనస్సు అవతరించినట్లే. ఈ పురోగతిలో మనకు కోతివంటి మధ్యంతరజాతి, మనకు తెలిసిన కోతి కాకుండా అటువంటి పోలికతో రెండుకాళ్లపైన నడిచే వానరం ఉన్నట్లు మనకు పరిశోధనలో తేలింది. బహుశః ఆ జాతి అంతరించి ఉంటుంది. మనకు అవశేషాలు లభించాయి. అదిగో ఆ దశనుండి మనం మానవుని దశకు వచ్చాము. అక్కడనుండి మానవపరిణామ క్రమానికి నాంది జరిగింది. అతనిలో చాలా అద్భుతమైన మేధ ఉందని చెప్పలేము. చెప్పగలమా? కాని అతనిలో ఒక మనస్సు పనిచేయడం ప్రారంభించింది. అతనిలో ఒక స్వాతంత్ర్యం, పరిసరాలకు, ప్రకృతిశక్తులకు స్వతంత్రమైన ప్రతిస్పందన కనిపిస్తుంది. మనుష్యులలో ఒక పరిణామక్రమం, మానవవికాసక్రమం, ఆధ్యాత్మికజీవితం అందుకోగల ఉన్నతచైతన్యవికాసం మనకు కనిపిస్తుంది.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

# మనిషి తనను తాను అధిగమించుట

*సృష్టి అట్టడుగు స్థాయిలో మొదలై క్రమక్రమాభివృద్ధి చెందుతుంది. ఉన్నతజాతులు ఆవిర్భవిస్తాయి. ప్రతి ఒక్కజాతికి ఆ జాతి లక్షణాలుంటాయి. ఆ జాతి వ్యక్తులలో ప్రతిబింబిస్తాయి. ఉదా: పిల్లులన్నిటికి పిల్లి తెలివితేటలుంటాయి. మనుషులకు మనిషి తెలివితేటలుంటాయి. కాని కొంతమంది మహా మనుషులుంటారు. వారు మానవమేధా పరిధుల నధిగమించి మానవాతీత జ్ఞానమును పొందగలరు. రాబోయే ఉన్నతజాతి ప్రతినిధులు వారు.*

— సంపాదకుడు

*ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందులు అంటున్నారు: "ఈ చైతన్యం మేధకు సంబంధించి పతాకస్థాయి చేరుకుంటుంది. అది మనిషిలో తనను తాను అధిగమిస్తుంది......." అంటే ఏమిటో వివరించండి మాతా!*

*ప్రకృతి బంధాల నుండి విముక్తి*

ఔను. నేను చెప్పింది అదే. ఈ అత్యున్నతదశలో మనిషి ప్రకృతిపై ఆధారపడకుండా సర్వస్వతంత్రుడుగా ఉంటాడు. అతను పూర్తిగా స్వతంత్రుడు కాగలడు. తనలోని ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని సాక్షాత్కరింప చేసుకున్ననాడు, తనకు తన మూలమైన పరమాత్మతో నేరుగా సంబంధం కలవాడు ప్రకృతికి, ప్రాకృతశక్తికి దూరంగా స్వతంత్రంగా జీవించగలడు. తనను తాను అధిగమించడమంటే అదే అని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. ప్రకృతి యంత్రాంగం అవసరం లేకుండానే, పరమాత్మతో ప్రత్యక్ష సంబంధం పెట్టుకొనే శక్తిగల ఒక రూపాన్ని తయారుచేయాలి. తనను తాను అభివ్యక్తం చేసుకొనే ప్రయత్నంలో అంతర్గతమైన చైతన్యం, సర్వోత్కృష్ట ఆధ్యాత్మికసత్యం ఒక చైతన్యమూర్తిని రూపకల్పన చేసుకుంటుంది.

*

*నూతనజాతుల ఆవిర్భావము*

అన్ని రూపాలలో ఉన్న దివ్యచైతన్యాన్ని మరింతగా అభివ్యక్తం చేయడానికి ప్రకృతి ఒక ఆరోహణా పురోగమన క్రమాన్ని

అనుసరిస్తున్నదని శ్రీఅరవిందులు చెప్పియున్నారు. ప్రకృతి ఒక కొత్తరూపాన్ని తయారు చేసినప్పుడు, ఆ రూపంలోని ఆత్మను పూర్తిగా అభివ్యక్తం చేయగల మూర్తిని రూపొందిస్తుంది. ఒక రూపం వస్తుంది. అభివృద్ధి చెందుతుంది. ఉన్నతశ్రేణిని అందు కుంటుంది. తరువాత మరో రూపం వస్తుంది. ఇతర రూపాలు అంతరించిపోవు. కాని వ్యక్తిత్వరూపం పురోగమించదు. ఉదాహ రణకు కుక్క, కోతి – కొన్ని ప్రత్యేకమైన లక్షణాలుగల జాతికి చెందినవి. కోతిగాని, మనిషిగాని సంభావ్యతల ఔన్నత్యం చేరు కొంటే, అంటే ఒక మానవ వ్యక్తిత్వరూపం అత్యుత్తమ మానవ రూపంగా మారుతుంది. అక్కడితో సరి. అంతకు మించి వ్యక్తి గత మానవరూపం ఇక పురోగమించలేదు. అతను మానవజాతి వర్గానికి చెందినవాడు. అలాగే కొనసాగుతాడు. పృథ్వి చరిత్ర దృష్టిలో పురోగతి ఉంది. అంతకు ముందు వచ్చిన జాతులతో పోల్చితే ప్రతి జాతి ఒక పురోగమనాన్ని సూచిస్తుంది. కాని వ్యక్తిగత దృక్పథంలో ఈ పురోగమనం కనిపించదు. మనిషి పుడతాడు. అభివృద్ధి చెందుతాడు. మరణిస్తాడు. అంతరించిపో తాడు. కాబట్టి వ్యక్తి పురోగతి సాధించాలంటే, మరో సాధన (ఉపకరణ) కనుగొనడం అవసరం. ఇప్పుడున్నది చాలదు. ప్రతి రూపంలోను అంతర్గత దైవసాన్నిధ్యం ప్రభావానికి నేరుగా గురియై, మరింత సన్నిహితమయ్యే చైతన్య వ్యవస్థీకరణ ఉంటుంది. ఈ ప్రభావానికి గురియైన శక్తి అంతర్గతంగా కేంద్రీకృతమైనప్పుడు భౌతికరూపానికి సంబంధం కాని స్వతంత్ర జీవనం ఆ రూపానికి ఉంటుంది. దీనినే లోకం 'ఆత్మ' అని 'చైత్యపురుషుడు' అని అంటోంది. ఇది మనలోని దైవకేంద్రం చుట్టూ వృద్ధి చెందు తుంది. అది అమరం, చిరంతనం. బాహ్యమైన శరీరం రాలిపో తుంది. ప్రతి జన్మలోను ఆత్మకు కలిగిన అనుభవాల క్రమంలో అది ఉండిపోతుంది. అందువల్ల ఒక జన్మనుండి మరో జన్మ తీసు కున్నప్పుడు పురోగమనం ఉంటుంది. అది ఒకే వ్యక్తి పురోగ మనం! ఈ చైతన్య చలనం మరో చలనాన్ని పూర్తి చేస్తుంది.

**చైత్యపురుషుని విశిష్టత**

**వ్యక్తి మహోన్నత స్థాయికి జేరుట**

అంటే ఇతర జాతులతో పోల్చితే, సాపేక్షికంగా చూస్తే, పురోగమించే జాతి బదులు, ఈ జాతుల పురోగమన దశలగుండా వ్యక్తిత్వచైతన్యరూపం కదిలి వెళ్తుంది. ఒక జాతి తన సంభావ్యతల చివరి హద్దు చేరినప్పటికీ, ఈ వ్యక్తిత్వం పురోగమిస్తూ ఉండవచ్చును. మామూలు జాతులు సంభావ్యతల హద్దు దాటి మనలేవు. ఆ హద్దు వద్ద ఆగిపోతాయి. లేదా అదృశ్యమైపోతాయి. అయితే భౌతికరూపంతో సంబంధం లేకుండా స్వతంత్రంగా జీవితం గడిపే వ్యక్తిత్వం (individual) ఒక రూపం లోనుండి మరోరూపంలోకి పురోగమించవచ్చు. తన పురోగమనాన్ని నిరవధికంగా కొనసాగించవచ్చును. దీనివల్ల ద్వివిధమైన పురోగతి కలిగి తనకు తాను సంపూర్ణం చేసుకుంటుంది. అందువల్లనే తను క్షణమాత్రకాలం చెందిన రూపానికి దూరంగా, స్వతంత్రంగా, అత్యున్నతమైన ఆత్మసాక్షాత్కారం, జ్ఞానసిద్ధిని పొందే అవకాశం ప్రతివ్యక్తి కలిగి ఉన్నాడు.

అనువాదం: యజ్ఞన్న

# మనం పొందవలసిన సిద్ధి

*సృష్టి ఎందుకు జరిగింది? ఎలా జరిగింది? దేవునిలో ఒక స్పందన మొదలైంది. అఖండమైన పదార్థము విచ్ఛిన్నమై ఖండ ఖండములుగా అయింది. తత్ఫలితంగా ఎవరికి వారే అనే వేర్పాటు భావం కలిగింది. మళ్లీ అఖండత్వాన్ని పొందుట ఒక సిద్ధి. అది కళ్లు మిరుమిట్లు గొలిపే దర్శనము. చిత్రవిచిత్రమైన అనుభూతులతో కూడిన శ్రీమాత వివరణ ఆశ్చర్యమును కలిగించక మానదు.*

— సంపాదకుడు

**సృష్టికి సంబంధించిన ప్రత్యక్షానుభూతి**

ఈ ఉదయం 8 గంటల సమయాన నేను అనేక విషయాలు

మీకు చెప్పి ఉండెడిదానను. ఎందుకనగా ఈ ఉదయం జరిగిన ఒక సంఘటనవలన అనేక సమస్యలు ఉత్పన్నమైనాయి. వాటికి స్పష్టమైన సమాధానాలతో కూడిన అనుభవం కూడ నాకు కలిగింది. *ఈ సృష్టి ఎందుకు జరిగింది? ఎలా జరిగింది? అన్న విషయాన్ని గూర్చి నిశ్చల అనుభూతి నాకు రెండుగంటల కాలం సంపూర్ణంగా సమకూరింది.* ఆ అనుభూతి ఎంతో తేజోవంతమైనది, సత్యమైనది. ఆ అనుభూతి తీవ్రత క్రమంగా తగ్గుచూ చివరకు అంతమైపోయింది. దాన్నిపుడు వివరించడం కష్టసాధ్యం. కాని అదంతా అపుడు స్పష్టంగా తేటతెల్లమైంది. అన్నిరకాల విరుద్ధవాదనలు, అన్ని వ్యాఖ్యానాలు, వివరణలు, శ్రీఅరవిందులు చెప్పినదీ, గుప్తవిద్యావేత్త 'థియాన్' చెప్పిన కొన్ని విషయాలు నా స్వానుభవ ఫలితాలుగా గోచరమైనాయి. సృష్టి యందలి ప్రతిదీ దాని దాని స్థానంలో అడుగుభాగాన స్పష్టంగా నిలిచి ఉంది. ఆ అనుభవాలను కలిగియుంటున్న ఆ సమయంలో నేను వాటిని గూర్చి పూర్తిగా చెప్పి ఉండెడిదానను. కాని ఇప్పుడు చెప్పడం కొద్దిగా కష్టమే.

అదొక అద్భుతమైన దివ్యదర్శనము. సృష్టి ఎలా ఏర్పడిందో ఎందుకేర్పడిందో దాని గమ్యమెక్కడికో అన్న వివరాలన్నీ స్పష్టంగా, విస్పష్టంగా నాకు గోచరమైనాయి. ఆ సమయంలో నేను వెలుగులీనునట్టి, కన్నులు మిఱుమిట్లు గొలుపునట్టి స్వర్ణ కాంతుల శోభలో మునిగి ఉన్నానంటే నమ్మండి. మాటల్లో దాన్ని వివరించాలంటే అది "సర్వోత్కృష్టమైన" "పరబ్రహ్మ" మరియు "సృష్టి" అని చెప్పనొప్పును.

### *పరమాత్ముని అఖండ స్వరూపము*

ఆ నిశ్చల నీరవ "పరబ్రహ్మ" సకల సంభావ్యతలు భేదరహితంగా, సమగ్రంగా కూడియున్న ఏకత్వస్థితి. కాని సృష్టి ఈ ఏకత్వంలో కూడియున్న వాటి ప్రక్షేపము (projection). ఈ ప్రక్షేప ప్రక్రియలో పరస్పర వ్యతిరేకశక్తులు వేర్వేరై విభజనకు గురైనాయి. దానివల్ల సృష్టి భిన్నత్వంతో కూడుకొన్నదైంది. ఉదాహరణకు రాత్రి – పగలు, నలుపు – తెలుపు, మంచి

– చెడు వగైరా వగైరా. కాని ఇదంతా, ఈ భిన్నత్వమంతా మన మనఃకల్పిత వివరణే.

**ఖండచైతన్యము అఖండత్వము నెరుగుట**

వాస్తవంగా చెప్పాలంటే ఆ "పూర్ణం" అనేది సుస్థిరమైన, అభేద్యమైన పరిపూర్ణ ఐక్యతా స్థితియే. సృష్టి అనగా ఈ ఐక్యముయొక్క విచ్ఛిన్నత, వేర్పాటు స్థితి. అనగా చేతనయొక్క విభజన అనవచ్చు. తన ఐక్యతయొక్క ఎరుకను కలిగియున్న ఏకత్వంనుండి ఈ చేతనయొక్క విభజన ప్రారంభమవుతుంది. మరల ఆ విభజన, ఏకత్వంలో భిన్నత్వాన్ని గుర్తించిన మౌలిక ఏకత్వాన్ని చేరడానికే జరిగింది. భిన్నభిన్న ఖండాలవలన ఈ విభజన మార్గం దేశకాలాదులుగా రూపొందింది. మనం ఆదిలో "ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ" లో ఉండి అనంతరం విడిపోయిన ఖండాలమే గనుక, మనం ఆ ఏకత్వ – అనేకత్వాల ఎరుక కలిగివుండే అవకాశం ఉంది. ఇపుడు కొనసాగుతున్న కార్యమిదే.

వివరంగా చెప్పాలంటే వేరైన చేతనయొక్క ప్రతిసూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైన మూలపదార్థం కూడ భిన్నత్వంలోని తన ఖండ చేతనయొక్క ఎరుక కలిగివుంటూ, మౌలిక పూర్ణచేతనను కనుగొనే ప్రక్రియ కొనసాగుతున్నది. దీని ఫలితంగా ఆ మూలచేతన తన ఐక్యతను, సమస్త సృష్టి క్రీడను, ఏకత్వంయొక్క అసంఖ్యాక మూలపదార్థాల ఎరుకను సహా కలిగి ఉంటున్నది. ఈ ప్రక్రియ అచేతనస్థాయినుండి సచేతనస్థాయివరకు కొనసాగుతున్న కాలగమనముగా పరిగణింపబడుతున్నది. ఈ అచేతనం ఏకత్వ చేతనంయొక్క ప్రక్షేపం. ఈ అచేతనం మానవుల్లో అధికాధి చేతనగా తయారవుతున్నది. ఈ మానవులు వారి సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ అస్తిత్వాన్ని తెలిసికొనగలిగి ఉంటున్నారు. అదే విధంగా వారు అభివృద్ధి లేదా పరిణామము లేదా రూపాంతరీకరణము ద్వారా మౌలిక ఏకత్వజ్ఞానాన్ని కూడ పొందగల స్థాయికి ఎదుగుతారు. నేను దర్శించిన ఆ దృశ్యం గూర్చిన వివరణ అంతా ఇదే. భౌతికం మొదలు అతిసూక్ష్మం వరకు ప్రతిదీ కూడ అక్కడ ఆ పర

బ్రహ్మలో స్థానం కలిగి ఉంటుంది. ఆ దృశ్యం స్పష్టంగా, విస్ప ష్టంగా ఉంది.

**దుష్టత్వ మెందుకున్నది?**

చెడు — మనం చెడు అనే వస్తువు కూడ ఈ పూర్ణంలోఅవశ్యమైన స్థానం కలిగి ఉంది. మనం ఆ "తత్" (పరమాత్మ) ను తెలిసికొన్న తక్షణం ఆ చెడు చెడుగా గోచరించదు. చెడు అనేది, తన అత్యంత సూక్ష్మచేతనను చూస్తున్న అత్యంత సూక్ష్మమూల పదార్థ తత్వం. కాని చేతన తన మూలసారంలో ఒక్కటే కనుక ఆ సూక్ష్మచేతన మౌలికచేతనను తిరిగి పొందగలదు. అపుడు ఆ రెండూ ఒక్కటియే యగును. మనం పొందవలసింది కూడ అలాంటి భిన్నత్వంలో ఏకత్వమే కదా! ప్రొద్దున ఆ క్షణంలో నేను దర్శించిన అద్భుత దృశ్యం అదే!

ప్రారంభంలో ప్రక్షేపిత చేతనయొక్క విభజిత ఖండాలు చేతన మూలకేంద్రంనుండి దూరదూరమై పోయినవి. మూలం నుండి అలా విడిపోయి దవ్వుల కెగసిన ఆ ఖండచేతనలు అనే కానేకంగా పరిణమిస్తాయి. అవి కూడ స్పందనలు, అనుభూ తులు, బహుళచేతన కలిగి ఉంటాయి. నిశ్చల పరబ్రహ్మనుండి వేరైన చేతనాకార్యమే ఈ ప్రపంచాన్ని, ఈ సమస్తాన్ని సృష్టిస్తు న్నది. దుఃఖము — సుఖము, అంతా, అంతా దీని ద్వారానే ఆవి ష్కారమవుతున్నది.

**కేంద్ర చైతన్యానుభూతి**

మనం "సమస్థితి" లో నివసిస్తున్నామన్న 'థియోన్' మాటలను నేనర్థం చేసికొ న్నాను. చేతనయొక్క అసంఖ్యాక బిందు వుల సమస్థితి ద్వారాను, వాటి పరస్పర వైరుధ్యాల ద్వారా కేంద్రచేతన తిరిగి కనుగొనబడింది. కాని ఈ చెప్పబడిందంతా వివేకశూన్యమైనదే. ఏ స్థాయి బుద్ధిహీనమైనదో నేను చూచాను. ఐనా దాన్ని అలా తప్ప మరోలా చెప్పలేం. అది సత్యమైనది, విశిష్టమైనది, అది పూర్తిగా "అదే", సర్వోత్కృష్టమైన "పరమా త్మయే"

నేనా పరమాత్మతో అపరోక్షానుభూతినంది ఉన్నంతసేపూ అది అలానే ఉండినది. కాని ఆ స్థితిలో బహుశా నేను ఇలా చెప్పి ఉండలేదు. కాగితంపై ఆ అనుభవాన్ని టూకీగా వ్రాయ సమకట్టి తిని. ఐనా ఆ స్థితిలో ఏమి వ్రాసితినో నాకే తెలియదు. మొదట రచింపబడింది ఇదే:

స్థిరత్వము – మార్పు
జడత్వము – రూపాంతరీకరణము
శాశ్వతము – అభివృద్ధి
ఐక్యత – శక్తి – విశ్రాంతి సమ్మేళనం

ఇచట ఉద్దేశమేమనగా తనను తాను ప్రకటించుకొన నభిలషించు చేతనాస్థితిని ఆ రెండుతత్వాలు తిరిగి పొందాయి అనుట.

ఇదంతా జరిగింది విశ్వస్థాయిలోనేగాని వ్యక్తిస్థాయిలో కాదు. ఆ రెండూ ఇంకా కలిసిపోలేదని తెల్పుటకే వాటి మధ్య గీత పెట్టాను.

*మనిషి కుఱ్ఱ చేష్టలు*

అన్ని భావాలు, బుద్ధికుశలతతో కూడిన భావాలు సైతం బాల భాషణల మాదిరిగా అనిపించినాయి. All human reactions, even the highest, the purest, the noblest, appeared so childish.

శ్రీఅరవిందులు ఎప్పుడో, ఎక్కడో వ్రాసియుండిన మాట నిరంతరం నాలో స్ఫురిస్తూంటుంది. ఒకనాడు ఆయన ఒక పెద్ద వాక్యం వ్రాశారు. దానిలోని మాట ఇది: "నేను అసూయచెందినపుడు నాలో ఇంకా ఆ పాతమనిషి ఉన్నాడని నాకు తెలుసు". ఈ వాక్యాన్ని నేను చదివి బహుశా 30 సంవత్సరాలై ఉంటుందని జ్ఞాపకం. "అసూయ" అన్న మాట చదివినపుడు నాలో నేనిలా అనుకొన్నాను: "శ్రీఅరవిందులు కూడ అసూయపడగలరా" అని. అందువల్ల 30 సంవత్సరాల అనంతరం "అసూయ" అనే మాటకు వారి భావన మానవాళి సాధారణంగా అనుకొనే "అసూయ" కాదు. అది పూర్తిగా మరో చేతనాస్థాయికి చెందినదని నేను స్పష్టంగా దర్శించాను.

ఈ ఉదయం ఆ మాట మరల నా మనస్సులో మెరిసింది. "నేను అసూయ చెందినపుడు ఆ పాతమనిషి ఇంకా నాలో ఉన్నాడని నాకు తెలుసు". అసూయగా ఉండడం అనగా ఆయనకు మనమనుకొనే అసూయ కాదు.

**మనిషి అనగా ఒక సూక్ష్మాణువు**

మనం వ్యక్తి అని పిలుస్తున్నది చేతన యొక్క అత్యంత సూక్ష్మమైన ఒక అణువు. ఈ సూక్ష్మచేతనాణువు మానసికకేంద్రం వద్ద నెలకొని ఉంది. తత్ఫలితంగా చేతనాణువు తన వద్దకు వస్తూ వెళ్తున్న విషయాలను గ్రహిస్తుంటుంది. దాని చెంతకు రాని విషయాలు కూడ ఒక విధమైన జ్ఞానాన్ని దాని కందిస్తాయి. దాన్నే శ్రీఅరవిందులు "అసూయ" అన్నారు. మనలో బైటనుండి కేంద్రానికి ప్రసరించే విషయపరిజ్ఞానం గాక, కేంద్రం నుండి బైటికి విస్తరించే పరిజ్ఞానం ఒకటి ఉంది. అలాంటి పరిజ్ఞానాన్నే ఈ సందర్భంలో శ్రీఅరవిందులు "అసూయ" అన్నారు. కనుక నాలో "అసూయ అనుభవం కలిగిందంటే ఆ పాతమనిషి నాలో ఇంకా దాగివున్నాడని నాకు తెలుసు" అని వారన్నారు. అంటే ఆ సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ చేతనాణువు ఇంకా తన కేంద్రంలోనే ఉన్నదన్న మాట. ఆ కేంద్రం క్రియాత్మకము, గ్రహణాత్మకము, సంవేదనాత్మకము అయి ఉంటున్నది.

ఆ హృదయకేంద్రంలో విరుద్ధప్రవృత్తులు లేవు, నిరాకరణలు లేవు. అది సమైక్యతా కేంద్రం; తలపులతో మాటలతో వర్ణింపరానిది; హద్దులు లేని సువిశాల క్షేత్రం. చలనం లేని వెలుగుల నిలయం. గుర్తించబడని విశ్రాంతిధామం. అది "అదే" –

"అతిమానస" మేనని నేనిపుడు నమ్ముతున్నాను.

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

# వ్యక్తి జీవితము – విశ్వజీవితము

*విశ్వమందెల్లడల ప్రయుక్తమైనది ఒకే ఒక మహాచైతన్యము. ఈ చైతన్యము అక్కడక్కడ వస్తువులయందు కేంద్రీకృతమై అనేక మూర్తులుగా వ్యక్తీకృతమవుతుంది. ఒక్కొక్క మనిషి తనకు తానే ఇతరులతో సంబంధములేని వేరైన భావాన్ని కలిగి ఉంటాడు. కాని ఈ వేర్పాటుభావం నిజం కాదు. నువ్వు నీ ఎల్లలను దాటి విశ్వస్రవంతిలోకి ప్రవేశించినప్పుడు దానిని చవి చూడగలవు. దాని చిత్రవిచిత్రగతులను గ్రహించగలవు.*

– సంపాదకుడు

*మనిషి అనగా విశ్వవిన్యాసములను వీక్షించే ఒక కొయ్య బొమ్మయేనా? లేక తనకు తానుగా సృష్టిలోను విశ్వ ప్రక్రియలోను పాల్గొనగలడా?*

**వ్యక్తి – విశ్వముల సంబంధము**

అది నీ చేతనాస్థాయిని బట్టి ఉంటుంది. విశ్వమనగా నువ్వు ఒక్కడివే కాదు గదా? విశ్వస్రవమైన శక్తి యున్నది. లోకాలన్నీ కూడా ఆ మహాసముద్రంలో వాటి వాటి ధర్మానుసారంగా ప్రవర్తిస్తాయి. మనుషులు కూడా అంతే. అంతేగాని ఏ ఒక్కటి స్వయంగా స్వయంశక్తితో ప్రవర్తించదు.

**విశ్వమంతా ఒక చైతన్యస్రవంతి**

ప్రతి వ్యక్తి తను వేరు అనే స్వభావము సర్వజనులయందు ప్రబలియున్నది. నీ మనస్సు చాలా చిత్రమైన వస్తువు. అది ప్రతి వస్తువును వేరుగా మాత్రమే భావించగలదు. ఒకే విశ్వంలోని మహాచైతన్య ప్రవాహంలోని భాగంగా చూడలేదు. కాని ఈ సృష్టిలోని ప్రతి వస్తువుయొక్క సత్యము అదియే. ఏ ఒక్క వస్తువు అచ్చంగా స్వతంత్రమైనది కాదు.

మరి సత్యానికి భిన్నంగా ఇటువంటి ఖండజ్ఞానము ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చింది? సృష్టి క్రీడకు అది అవసరం గనుక. నిజమే గతసృష్టికి అది అవసరమే. కాని ఎల్లకాలానికి అదే విధంగా

ఉండవలసిన అవసరం లేదు. ఈ విశ్వమందెల్లడల ఒకే ఒక ఖేల, ఒకే క్రీడ జరుగుతూంటుంది.

**మనుషులు కీలుబొమ్మలు**

చాలామంది మనుష్యులు ఏమి తెలియని కీలు బొమ్మలవలె అందులో పాల్గొంటున్నారు. కొంతమందికి అధికమైన జ్ఞానముంటుంది. ఆయినప్పటికి వారి పాత్రను వారు పోషిస్తూనే ఉంటారు. ఇంకా కొంతమంది దివ్యచైతన్యాన్ని ఎరిగి దానితో తాదాత్మ్యముచెంది కూడ, వేరు వ్యక్తులవలెనే తమ విధిని తాము చక్కగా నిర్వహిస్తూ ఉంటారు.

**జ్ఞానముయొక్క అనేక అంతస్తులు**

ఈ వేరు భావము పేరే అజ్ఞానం. అజ్ఞానానికి సంపూర్ణజ్ఞానానికి మధ్య అనేక శ్రేణులు. నువ్వు ఒక పనిని చేసి అది నీ నిర్ణయం ప్రకారమే జరుగుతుంది అని అనుకోవచ్చు – లేక ఆ పనిని నువ్వు చేసినప్పటికి మరొకశక్తి నీ చేత చేయిస్తున్నది అని తెలియుట ఒక మెట్టు ఎక్కువే. ఆ పని నీవెందుకని చేస్తున్నావో దాని ప్రయోజనమేమిటో తెలియుట తరువాత స్థాయి. నీ అభివృద్ధికి ఈ విధమైన పాక్షికజ్ఞానం అవసరమైనంత వరకు అలాగే కొనసాగుతూ ఉంటుంది. నువ్వు ఒకే మహాచైతన్యానికీ చెందిన ఉపకరణము అని ఎప్పుడైతే తెలుసుకుంటావో అప్పుడు మరొక ఉన్నతచైతన్యాన్ని అందుకుంటున్నావన్న మాట.

ఈ సమస్తమైన సృష్టికి గమ్యం ఒక్కటే – దైవము వైపు ప్రయాణాన్ని సమిష్టిగా నిరంతరం కొనసాగించడమే.

*

*మనుషులు వేరైనా అందరిలోను ఉన్న సారాంశము ఒక్కటే అనే విషయము ఆధ్యాత్మిక సాధనవలన తెలుస్తుంది. అయితే అందులో ఉన్న అనంతవైవిధ్యమును గుర్తించి ఆ వైవిధ్యంలోనే సంపూర్ణ వైభవమును పొందుట ఆధ్యాత్మిక జీవితముయొక్క లక్ష్యము.*

*శ్రీమాత ప్రశ్నోత్తరాలు 1929*

**ఏకత్వంలో భిన్నత్వం**

ఆహా! ఇది సృష్టికి ఎంత చక్కటి లక్ష్యము! సకలమైన సృష్టికి మూల మొక్కటే. కాని ఆ ఏకత్వంలో తన ప్రత్యేకతను నిరూపించుకొనుట ఒక విశేషము. తాను అఖండస్వరూపములోని ఒక భాగమే అని తెలిసికూడ భిన్నత్వంలో ఏకత్వాన్ని సాధించాలి. అంతే కాదు భిన్నత్వంలోనే ప్రతి ఒక్క అంశము తనదైన ప్రత్యేక రీతిలో దివ్యవైభవాన్ని పొందాలి.

*ప్రతి వ్యక్తి తన ప్రత్యేకతను ఏ విధంగా అభివ్యక్తపరచాలి?*

అంతరంగిక సత్యాన్ని దర్శించి తదనుగుణంగా నడుచుకొని నిరూపించుకోవాలి. "The Science of Living" అనే పుస్తకంలో నేనీ విషయాన్ని ఇంకా విశదంగా చెప్పాను. సత్యమనగా ప్రతి ఒక్కరు వారి వారి విలక్షణత్వమును నిరూపించుకొనుటయే.

*కానీ ఈ సత్యము ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క రూపంలో ఉంటుంది కదా*

**ఒక్కొక్కరిది ఒక్కొక్క ధర్మము**

అవును. అటులకాని యెడల అందరు ఒకే రూపంతో ఉండి ఒకే విధంగా ప్రవర్తించిన యెడల విచిత్రంగా ఉండదూ! అప్పుడు అందరు ఒకే మాదిరిగా ఉన్న యెడల ఇక ఈ సృష్టి అవసరమెందుకు? అనంతమైన వైవిధ్యం ఈ సృష్టి యొక్క లక్షణం. ఆ వైవిధ్యం ద్వారానే మళ్లీ వాటి సారాంశమైన ఏకత్వం నిరూపించబడుతుంది. అదే ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న అద్భుతమైన విషయం.

**వ్యక్తి ధర్మమును విస్మరించుట**

వ్యక్తి ఏకేశ్వరునితో తాదాత్మ్యము పొందినప్పటికి తన ప్రత్యేకతను పోగొట్టుకోడు. కాని బుద్ధుడు, శంకరుని అనుచరులు ఏకమాత్రభావనను పొందగానే తమ వ్యక్తిత్వాన్ని విస్మరించారు. వారి ఉద్దేశంలో భగవంతునితో ఐక్యమగుట అనగా తమ ప్రత్యేక సత్యాన్ని, ధర్మాన్ని రద్దుపరచుట. కాని ఇది సృష్టి ధర్మానికి విరుద్ధము. ఈ సృష్టి చాల అద్భుతమైనది. ఏకత్వములో భిన్న

త్వము ఎంత వైభవంగా తాండవిస్తుంది! బ్రహ్మభావన కలిగిన పుటికి వ్యక్తిభావనను విస్మరించరాదు. బ్రహ్మలో నిమజ్జనమైపోవటం తేలిక. కాని అదే సమయంలో నీ ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని కూడ అనుభవించటం ఇంకా గొప్ప సిద్ధి, అద్భుతమైన సత్యము. ఈ రెండు కొనలను కలుపుటకే ఈ విశ్వమేర్పడింది. ఆ అనుభూతిలో ఈ రెండు కొనలు ఒకటే – సమస్తము, వ్యస్తము, బహుళము – అని నిరూపించబడుతుంది.

*కాని మనుషులందరు తాము వేరని అనుకుంటూరు కదా.*

బాహ్యరూపమంతే కదా మరి!

*అది అజ్ఞానము.*

కాదు, సారతః మనుషులందరు ఒకటే అనే సత్యాన్ని గుర్తించకపోవటమే అజ్ఞానము. అభివ్యక్తిలో వేరు వేరు రూపములు ఉండటం సహజమే. అలా కాకుండా ఒకే రూపముండాలనుకోవటం అవివేకం. అందరూ ఒకే రూపంలో ఉంటె దాని ప్రయోజనమేమిటి? దేవుడు తప్పు చేసేడంటావా? తనేం చేయదల్చుకున్నాడో తనకు తెలియలేదా? లేక ఒకటి చేయాలనుకొని మరొకటి చేశాడా? ఈ ప్రపంచంలో వస్తువులన్నీ ఒకే రూపంలో ఉండాలనుకోవటం మూర్ఖత్వం. మీరందరూ ఒకే రూపంలో ఉండి ఒకే మాట మాట్లాడుతూ ఒకే ఆలోచన చేస్తున్నట్లయితే నేనిక్కడి నుంచి పారిపోవలసి వస్తుంది!

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి, ఆర్. లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

**In a high state where ignorance is no more,**
**Each movement is a wave of peace and bliss,**
**Repose God's motionless creative force,**
**Action a ripple in the Infinite**
**And birth a gesture of Eternity.**

(*Savitri*, p. 200)

# ఇతర గ్రహాలపై జీవులున్నారా?

*భూలోకంలో మనుషులున్నారు. సృష్టిలో మరెక్కడైనా కూడ జీవులున్నారా అనేదే ప్రశ్న. మనకు పరిచయమైన రూపాలు లేకపోవచ్చు. మరోవిధమైన జీవులుండవచ్చు. అయితే ఆ జీవులకు అంతరంగంలో చైత్యపురుషుడుండడు. ఇది మన భూలోకపు ప్రత్యేకత. ఈ విశాలమైన విశ్వంలో భూలోకానికొక ప్రత్యేక స్థానమున్నది. మనం దేవుని ముద్దుబిడ్డలం!*

— సంపాదకుడు

ఈ విశ్వంలో అనేక గోళాలున్నాయి. ఒక గోళానికి మరొక గోళానికి సంబంధం లేదనడానికి మన వద్ద ఆధారాలు లేవు.

మన విశ్వం ఒక్కటే దైవాంశభరితమైనదటానికి కూడా ఆధారాలు లేవు. మనమున్న విశ్వమును గురించి మనకి తెలుసు. ఇదే విధంగా అనేకమైన ఇతర గోళాలు కూడా ఉన్నాయి. అవి ఇంతకన్న మెరుగైన స్థితిలో ఉండవచ్చును. మన విశ్వం చూడటానికి దుఃఖభూయిష్టంగా ఉంది. కాని బాహ్యారూపాన్ని దాటి, అంతర్గత దృష్టిని సారిస్తే దుఃఖభరితంగా లేదని, అది మనం చూసే విధానాన్ని బట్టి ఉంటుందని తెలుస్తుంది.

*

*ప్రశ్న: బృహస్పతి గ్రహంలోగాని, అంగారక గ్రహంలోగాని జీవులున్నారా?*

నన్నడిగితే అన్ని గ్రహాలలోను ప్రాణికోటి ఉందనే అంటాను. ఉన్నది. కాని మనం చూడలేము. అంతే. ప్రతీ గ్రహంలో ఉన్నారు. మనం సాధారణంగా సినిమాలలో చూసిన విధంగా ఉండరు. అంగారకగ్రహంలోని జీవులను బొమ్మలపుస్తకాలలో అతిభయంకరంగా చూపిస్తూ ఉంటారు. వికారంగా చూపిస్తారు. వారు ఆ విధంగా ఉండనే ఉండరు.

ప్రశ్న: ఇతర గోళాలలోని, గ్రహాలలోవున్న వ్యక్తులలో చైత్య పురుషుడుంటాడా?

ఉండడు. అది భూలోకవాసుల ప్రత్యేకత. అయితే చైత్య పురుషులు వారికిష్టమైతే ఇతర లోకాలకు వెళ్లగలరు. బహుశః అక్కడ చైత్యపురుషులను కలుసుకోవచ్చు. వారు భూలోకంనుంచి వెళ్లినవారు అయివుండవచ్చు.

*

*ప్రశ్న: మనం ఉంటూవున్న భూగోళం, ఇతర విశ్వగోళాలతో పోలిస్తే చాలా తక్కువ స్థాయిలో ఉంటుంది కదా?*

మనది కేవలం భౌతికమైన ప్రపంచం. అంతమాత్రం చేత మనం దానిని తక్కువగా అంచనా వేయరాదు. అది తక్కువగా కనిపిస్తూ ఉందనుకుంటే అది కేవలం అంధకారం, అజ్ఞానం వలనే కాని అది కేవలం భౌతికం కావడంవలన మాత్రము కాదు. మనం భౌతికరూపాన్ని చూసి అజ్ఞానం అనుకోవడం అంధకార బంధురం అనుకోవడం మన పొరపాటే. భౌతికలోకం అన్నింటి లోకి ప్రధానమైన లోకం. ఎందుకంటే అన్ని ప్రపంచలోకాలకి మూలతత్త్వమైనది భౌతికలోకం. ఇది అన్ని లోకాలలోకి ప్రధాన మైనది. ఇక్కడ నుండే సమస్త లోకాలు అభివ్యక్తమవుతాయి.

ప్రస్తుతం అది అంధకారంలో మునిగి ఉంది. అది కేవలం తాత్కాలికమే.

ఒకరోజు ఈ విశ్వం అతిసుందరంగా, లయబద్ధంగా జ్యోతి ర్మయంగా, అనుభవయోగ్యంగా అయితీరుతుంది. దాని ఉద్దేశ్యం అనుభవయోగ్యం కావడమే గనక!

అనువాదం: నేరెళ్ల లక్ష్మణరావు

# చరమ లక్ష్యము

*ప్రశ్న: ఈ సృష్టికి ఒక నిర్దిష్టమైన గమ్యమున్నదా? లేక ప్రళయము దిశగా అది పయనం సాగిస్తోందా?*

ఈ విశ్వానికి అంతము లేదు. అనంతమైన కాలప్రవాహంలో అది శాశ్వతంగా నిర్విరామంగా సాగిపోతోంది. దానికి హద్దులు పరిమితులు లేవు. కాని మన సౌలభ్యం కొరకు దానికి ఊహాజనితమైన హద్దులు నిర్మించుకుంటున్నాము. చిత్రకారుడు గీసే చిత్రాలకు రంగులు, ఫ్రేములు, హద్దులు నిర్ణయించుకొన్న విధంగా, అనంతవిశ్వగమనానికి మనం హద్దులు పెట్టుకుంటున్నాము. నిజంగా విశ్వగమనానికి ఏ హద్దులూ, గమ్యాలు లేవు.

*

ఈ సృష్టి భగవంతునికి అన్యంగా లేదు. రూపరహిత నిర్గుణ పరబ్రహ్మ ఆ నిర్గుణస్థితినుండి వెలుపలకు వెడలివచ్చి, ప్రకృతిగా మారి సగుణాకారంలో తనను తాను అలా దర్శించుకొని పులకించిన విధంగా సృష్టిక్రమం అవిచ్ఛన్నంగా భగవంతుని ప్రతిరూపంగా భాసిస్తోంది.

అనువాదం: చదలవాడ వెంకట శేషయ్య

**Out of the wood and stone of our nature's stuff**
**A temple is shaped where the high gods could live.**
**Even if the struggling world is left outside**
**One man's perfection still can save the world.**
**There is won a new proximity to the skies,**
**A first betrothal of the Earth to Heaven,**
**A deep concordat between Truth and Life:**
**A camp of God is pitched in human time.**

(Savitri, p. 531)